

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període



Sèrie P - Número 27
29 de setembre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessions núm. 15, tercera reunió, i 16, primera reunió

SUMARI

Sessió núm. 15.3

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/09) (continuació) p. 3

Sessió núm. 16.1

Debat

general sobre la reforma de l'article 135 de la Constitució espanyola
(tram. 255-00001/09 i 255-00002/09) p. 19

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 15.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/09) (continuació)

D'acord amb l'article 133.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Senyora presidenta, senyores diputades i senyors diputats, molt honorable president, en una situació de crisi i de greus dificultats com l'actual, cal que el Govern i el seu president, al capdavant, governin amb encert, ferma i amb consens. Però crec, president, que vostè confon les coses. En la seva habitual confusió entre partit i país, entre partit i institucions, s'hi afegeix una sorprenent incapacitat per trobar la mida i el rumb. Vostè confon l'encert amb les obsessions, confon la ferma amb la inflexibilitat, confon el consens amb les adhesions. Aquestes confusions, aquestes limitacions, són les que explicarien probablement la seva actuació: obsessionat per tenir sempre la raó, no encerta en les propostes. Més que governar, sembla que vostè s'obsessiona per guanyar l'oposició, per arraconar les nostres propostes, per menystenir les nostres veus, per culpabilitzar-nos de tots els mals del món.

Vostè segueix pensant en clau partidària i per això no és el president de tothom. Vostè vol instal·lar un pensament únic, per una consolidació d'una acció única, una única opció catalana. Però, ni la nostra societat, ni els reptes que hem d'afrontar en l'època de crisi en la qual vivim es poden plantejar des d'una sola veritat, amb una sola visió.

Una mostra lamentable és que ahir al matí va afirmar, sense escrúpols o potser fins i tot inconscientment, que el millor per Catalunya és que el PSC segueixi en l'oposició durant molts anys. Una afirmació tan destructiva, tan patrimonialista, tan sectària, no l'esperàvem de qui, per voluntat sí, ha de governar Catalunya però que ha de representar a tothom.

Parlava d'obsessions, parlo ara d'inflexibilitat. Inflexible en les seves conviccions, que es transformen en prejudicis i apriorismes, vostè confon la ferma amb la dèria, la tossuderia i la miopia. I així hem perdut

gairebé un any, per lluitar plegats contra la crisi. Vostè ha desaprofitat ocasió rere ocasió.

La presidenta

Senyora Bonet, permeti'm. És per presentar les resolucions, el debat va ser ahir.

(*Remor de veus.*)

Laia Bonet Rull

Les estic presentant, eh? Gràcies, presidenta.

(*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Els recordo que tenen deu minuts –els recordo que tenen deu minuts. El debat va ser ahir i ara és per presentar les resolucions presentades, defensar-les. Continui, senyora Bonet.

Laia Bonet Rull

Molt bé. Gràcies, presidenta. Parlava que precisament així ha desaprofitat vostè, president, ocasió rere ocasió, començant per la de la cimera. Ho recorda? Només així s'explicaria la rotunda i la perillosa afirmació que també va fer ahir en aquesta cambra que la via de l'Estatut i la Constitució ja no valen.

Vostè, obcecat en les seves visions de transicions sense mapa, és capaç de negar l'instrument pel qual vostè mateix –vostè mateix– és president d'aquest país, i aquest és l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

I, finalment, vostè reclama ajuda, però el que vol són adhesions. Vol una claca, no ajuda. Vol que ens resignem, no que aportem de manera crítica i constructiva. Vostè creu que ningú millor que el seu Govern pot abordar els problemes de Catalunya. I sí, vostè en té la responsabilitat. Però això no és garantia d'encert: ser president no el fa president. Hi ha una diferència entre el càrrec i la missió, l'acció i la visió. I vostè no està a l'alçada, en aquests moments greus, de la seva responsabilitat.

Un president que sap on va no pot anar alhora del braçet d'Esquerra Republicana de Catalunya i del Partido Popular: uns l'estiren cap a una banda i els altres cap a l'altra (*remor de veus*); uns l'empenyen cap a la separació i els altres són, precisament, els separadors; uns qüestionen la política lingüística, d'altres la defensen. Vostè, més que anar del braçet, el que va és entre..., o està atrapat entre dos cavalls, i així vostè, president, no avança. Però amb vostè, president, qui no avança és el país. Potser no perd votacions aquí, però la crisi profunda que s'estén arreu reclama quelcom més que aritmètiques parlamentàries, cregui'm. Obsessionat per la geometria variable, ha perdut de vista la cartografia real del país, de les persones i de les seves preocupacions.

És per això que avui volem posar a prova la seva grandesa, flexibilitat i voluntat de consens, i també la seva coherència entre allò que deien i reclamaven des dels

escons de l'oposició el 2009 i el que ara estan disposats a votar el 2011 des del Govern.

Però no voldria deixar d'apuntar, sintèticament, dues mostres del que acabo de dir. I una fa referència, precisament, a la proposta de resolució que han signat conjuntament vostès, Convergència i Unió, i Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el pacte fiscal.

Deixi'm que li digui, president, que nosaltres entenem que cal preservar els treballs de la comissió d'estudi que es va crear a tal efecte. I que té per data el 31 d'octubre per concloure aquests treballs. Creiem, també, que cal fer possible un acord al màxim de consensuat possible en el marc d'aquesta comissió.

Per tant, per respecte institucional, u, i, segon, per respecte a tots els grups parlamentaris i a la seva capacitat d'aportar propostes respecte a aquest tema, li volem fer un prec, president: retiri aquesta proposta de resolució en benefici de les conclusions de la comissió d'estudi.

També li avancem que, evidentment, si no retiren aquesta proposta de resolució no podrem fer altra cosa –precisament, li ho repeteixo, per respecte institucional i per respecte a tots els grups parlamentaris i a les seves possibles aportacions–, que votar-hi en contra.

I, en segon lloc, respecte a les propostes de resolució que han signat conjuntament amb el Partit Popular, sobre ocupació. Deixi'm que els digui que si tenen un pla per l'ocupació crec que el primer que han de fer és fer-lo de la mà dels posicionaments que ja aquesta cambra ha emès respecte a aquest tema en el passat. I, segon, no poden fer-ho, en cap cas, desconeixent i negant el diàleg social.

En aquesta línia hem presentat tres propostes de resolució que tots els grups parlamentaris hauran pogut, ja, conèixer: una, sobre la reactivació econòmica i la creació d'ocupació; una segona, sobre la cohesió social i nacional a Catalunya i la garantia de l'estat del benestar, i, una tercera, amb un paquet d'actuacions urgents en el marc de l'imprescindible respecte institucional.

Com que ja coneixen tots vostès el contingut, no entraré en el contingut de totes aquestes propostes de resolució. Totes són propostes de sentit comú, malgrat que vostè ens acusi, president –com també ho va fer ahir, en una prova més de la seva acidesa o, si em permet, de la seva agror–, d'haver atemptat sempre contra aquest sentit comú. I potser ho va fer només perquè no som de la seva corda, només perquè no estem disposats a fer-li de claca. Però, en tot cas, nosaltres avui li oferim la possibilitat de reconsiderar aquesta actitud, que malauradament hem pogut veure els darrers dies, i li demanem que repensi realment la seva actitud davant les propostes constructives que li presentem.

Si les vota, creurem que realment vol ser ajudat i que li importa la nostra ajuda. Si no les vota, només perquè són nostres, haurà d'explicar als ciutadans d'aquest país quin és el seu veritable projecte de país i per què està en contra de tot el que li proposem.

I, finalment, deixi'm que acabi, president, amb una qüestió d'estil: governar és posar-se a la pell dels ciu-

tadans i de les ciutadanes. Governar no és només administrar, ni demanar, evidentment, a tothom fe cega, docilitat cívica o confiança mancada de crítica en allò que vostè afirma. Governar és tenir sensibilitat, és tenir coherència. Vostè predica modèstia, però em temo que massa sovint el que practica és supèrbia, o no diu el que pensa realment, o realment no fa el que diu. Ambdues coses són incompatibles per exercir com cal la seva alta responsabilitat. I vostè ha de triar el seu estil; un estil arrogant, prepotent, provocador –d'algun dels seus consellers, si em permet, com l'honorable conseller Mena, per qui demanem avui la més enèrgica reprovació pels seus reiterats errors i per la seva inadmissible actuació–, o bé, té una altra opció, l'estil de la mà estesa, del pacte, de la reforma, dels acords, com l'estil que va mostrar el Grup Socialista quan vam signar l'acord per facilitar la investidura, la seva investidura, president. Un estil, per cert, del qual, un cop més, en fa fer gala el cap de l'oposició i president del nostre grup parlamentari en la seva intervenció ahir en aquesta cambra. Aquesta és la disjuntiva, president: estil Mena o, perquè vostè m'entengui, estil Nadal. Arrogància, retallades, menysteniment o consensos, reformes i acords. (*Forta remor de veus.*) Vostè tria.

Però mentre s'ho pensa –mentre s'ho pensa–, mentre troba el rumb, mentre encerta les propostes i modera el seu to, nosaltres seguirem aquí –nosaltres seguirem aquí– al servei de Catalunya. Des del lloc en què ens han situat els ciutadans, sí. (*Persisteix la remor de veus.*) Amb la humilitat... Presidenta? (*Pausa.*) Amb la humilitat de ser la principal força de l'oposició, però amb la voluntat de treballar plegats. Sí? Per resoldre els problemes de la ciutadania del nostre país. I ho farem responsablement, però no claudicarem.

I ningú ens podrà tancar la boca per dir alt i fort: «President, així no.» Que amb aquestes actituds i propostes, així, no serà el president de tothom, que és el que més li cal a Catalunya, en aquest moment; però així no, presidenta –així, no.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Però abans, al sentir la protesta d'alguns diputats respecte a la intervenció de la senyora Bonet, vull recordar-los que, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, els grups poden defensar, per a un temps no superior a deu minuts, les propostes que han presentat. Simplement això.

(*Forta remor de veus.*)

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular català per presentar, tal com correspon en aquest punt de l'ordre del dia, les propostes de resolució que aquest grup sotmet a la seva considera-

ció en aquesta recta final del debat de política general que hem substanciat en els dies d'ahir i avui.

Efectivament, la recta final consisteix a arribar a conclusions. I, per tant, les votacions que tindrem després d'aquestes intervencions donaran llum a les conclusions del debat que hem tingut en el transcurs d'aquestes hores que han precedit el moment actual.

I, al nostre entendre, i a l'entendre, per tant, crec, de tota la ciutadania de Catalunya, quedarà clar quines són les prioritats de cadascú. Quedarà clar què és el que preocupa a uns i què és el que preocupa als altres. I quedarà clar, per tant, què és el que es pot esperar d'uns grups parlamentaris i d'uns altres en el transcurs d'aquesta legislatura, treballant, administrant i gestionant –com deia ahir i ho reconeixia el mateix president de la Generalitat–, aquesta greu situació que ens toca viure.

Doncs bé, en aquest marc, el Grup Parlamentari del Partit Popular català presenta –i vostès ho han pogut comprovar– quatre blocs de propostes de resolució. Quatre eixos que centren el que va ser ahir la intervenció de la nostra presidenta i que, per tant, voldríem que pogués ser objecte d'aprovació per part d'aquest Parlament.

El primer és el que entenem que és el més important. I, a més, em satisfà, doncs, avui, poder dir que efectivament hi ha una gran coincidència entre el president del Govern i el nostre grup parlamentari a l'hora de situar quin és el principal problema, i, per tant, quina ha de ser la principal preocupació del Govern a l'hora d'orientar la seva política que no és altra, precisament, que la reactivació econòmica, la lluita contra l'atur i la creació d'ocupació. Generar riquesa, reactivar econòmicament el país, crear ocupació, donar oportunitats a la gent perquè pugui viure i perquè pugui mantenir-se, per tant, d'aquesta manera, un nivell de benestar, és la nostra principal ocupació i preocupació.

En aquest paquet, per tant, vull també remarcar la satisfacció del nostre grup parlamentari pel fet d'haver arribat a un acord amb el Govern i amb el Grup Parlamentari, per tant, de Convergència i Unió i haver presentat una proposta conjunta –Convergència i Unió i Partit Popular català– per al desenvolupament d'un autèntic pla català per l'ocupació, que és una translació a la cambra catalana, la màxima institució de Catalunya, de l'acord polític que en el seu moment el nostre partit i el Govern de la Generalitat van subscriure, amb tot un paquet de mesures que tenen com a objectiu impulsar l'economia i generar ocupació, atenent especialment aquells que són els autèntics creadors d'ocupació, que són els emprenedors, les petites i mitjanes empreses, els autònoms, etcètera.

Aquí, queda patent, a través d'aquest acord que hem subscrit i que hem presentat en forma de proposta de resolució i també a través de tot un seguit de propostes addicionals que van més enllà, fins i tot, d'aquest acord i que esperem que puguin tenir el suport dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, es comprova que, quan es tracta d'aquells temes que realment són importants, els veritables temes del país, el veritable tema del país, amb qui es pot comptar és amb el Partit Popular de Catalunya. Altres tenen altres preocu-

pacions, ho vàrem veure ahir en el debat i ho podem veure també en la lectura de les propostes de resolució que s'han presentat, altres tenen altres preocupacions, però realment, quan es tracta de qüestions serioses, quan es tracta de no fer brindis al sol, de no generar expectatives falses ni frustració, quan es tracta d'allò que ocupa i preocupa més els ciutadans de Catalunya, aquí, és quan el Govern sap que pot comptar amb el Partit Popular de Catalunya. Per parlar sobre altres qüestions, hi han altres partits. Per distreure l'atenció, hi han altres partits. Per fer volar coloms, hi han altres partits. Però per parlar seriosament d'allò que cal fer per sortir de la situació actual que preocupava els catalans, s'ha de comptar amb el Partit Popular de Catalunya. I això, sortosament, Convergència i Unió ho sap i el Govern ho sap.

En aquest paquet, hi trobarem també un element important sobre el qual em refereixo molt breument, perquè ahir hem conegut una notícia inquietant. Hi trobaran una proposta de resolució del nostre grup parlamentari, que espero que tingui també el seu suport, amb relació a l'aposta clara i decidida sobre l'impuls de l'eix ferroviari mediterrani. Ho dic, perquè ahir hem conegut la posició del Govern del PSOE –i estic segur que la franquícia socialista catalana, doncs, alguna cosa hi haurà de dir, sobre aquest tema (*remor de veus*)–, el discurs amb relació a l'acord per apostar per l'eix central. Vull deixar clar, des d'aquesta tribuna, per si algú té algun dubte, perquè sempre hi ha ànimes caritatives que es dediquen a fer córrer rumors infundats, que l'opció del Partit Popular, aquí, a les Balears, a València, a Múrcia i a Andalusia és l'eix ferroviari mediterrani. (*Forta remor de veus.*)

També en aquest capítol hi ha una proposta molt concreta d'impuls d'una llei que voldríem que a Catalunya tingués llum i fos realitat, una llei dels emprenedors. I els demanem, en aquest sentit, un vot favorable per a aquesta llei, amb la qual, doncs, podríem tenir a Catalunya una iniciativa pionera.

En el segon paquet, hi ha tot allò que fa referència a reduir l'impacte que tenen sobre la ciutadania les actuals retallades. Nosaltres, és conegut per tothom, som absolutament conscients, i ho hem explicat, de la necessitat de practicar una política d'austeritat i de la necessitat, per tant, de lluitar contra el dèficit públic i contra l'endeutament. Fa anys que ho diem, això no és nou, fa anys que ho diem; altres haurien hagut de practicar-ho i avui, segurament, no estaríem com estem. I en aquest paquet, per tant, hi trobaran mesures que al nostre entendre redueixen l'impacte sobre aspectes tan essencials i sensibles com l'educació i la salut.

Aquí sí que he de dir que la nostra opinió és que el Govern no està fent bé les coses, no les està fent prou bé. Ha entès perfectament –i d'això ens en congratulem– que és important lluitar contra el dèficit i, per tant, fer una política d'austeritat, però a l'hora d'aplicar la retallada continuem pensant que hi han molts altres aspectes en els quals es pot fer encara una política de major austeritat i, en canvi, no s'hauria d'haver incidit com s'ha incidit i s'està incidint encara, per exemple, sobre l'àmbit de la salut.

Especial capítol, per tant, trobaran en les nostres propostes de resolució per corregir i, per tant, d'alguna manera, rectificar la política de retallades que s'ha aplicat i s'aplica encara sobre el món sanitari a Catalunya. Entenem que aquí hi ha un error del Govern que el Govern ha de rectificar; un error que inclús motiva que partits, grups parlamentaris de Catalunya demanin la reprovació del conseller de Salut. I és lògic que es demani –és lògic que es demani–, perquè, si no hi ha una rectificació, aquesta reprovació és factible, és legítima, perquè s'està perjudicant un factor tan important com és la salut de les persones i s'està afectant negativament el funcionament dels quiròfans, el funcionament dels hospitals, les llistes d'espera, i no parlem ja de qüestions menors, parlem de qüestions importants, i alguns, com el diputat que els parla, que és usuari de la seguretat social, pateixen també en la seva pròpia salut la cua d'espera, i proves importants que un s'hauria de fer li diuen que s'ha d'esperar sis mesos i, mentrestant, no sap què li passa; altres haurien d'agafar la baixa, òbviament, eh? Però això passa perquè no s'estan fent bé les coses en l'àmbit de la salut.

Exigim, per tant –i ho podem comprovar en les votacions, després–, una rectificació per part del Govern a l'hora de reduir aquest impacte de l'ajust pressupostari sobre la salut en un vot favorable a les nostres propostes de resolució en l'àmbit de la salut, i també entendran, per tant, que hi hagi també algun vot favorable del nostre grup parlamentari amb relació a iniciatives d'altres grups que van en la mateixa direcció i amb la mateixa filosofia.

El tercer bloc és el que fa referència a les mesures de racionalització. Saben perfectament que nosaltres hem exigim del Govern una acció molt més decidida i valenta en la reducció, la simplificació i l'eliminació d'administració perifèrica no administrativa, al nostre entendre, innecessària, deficitària, supèrflua, que ens costa molts i molts diners. En nou mesos, el Govern ha començat a actuar, però, al nostre entendre, ho fa lentament i no aconsegueix l'objectiu. El Govern ha de donar exemple i no ho està fent.

I, finalment, hi ha un quart bloc de propostes de resolució que fan referència a l'estabilitat institucional. Hi ha un principi institucional que fonamenta l'estat de dret i la mateixa democràcia que diu que els parlaments fan les lleis, els governs les apliquen i els tribunals les interpreten i les executen, les fan executar. I aquest principi, darrerament, s'ha trencat, i volem que hi hagi un pronunciament d'aquest Parlament de Catalunya que digui clarament que les lleis es compleixen i les sentències també, siguin del tema que sigui, es compleixen totes. I això crec que és important que el Parlament ho digui ben clar, perquè, si no, l'estat de dret es «desmorona» i l'exemple que es dona cap a la ciutadania és absolutament negatiu.

En aquest sentit, també trobaran una proposta que hem signat amb altres grups parlamentaris sobre la idoneïtat de tornar a posar en funcionament la comissió que ha de donar lloc a una futura llei electoral de Catalunya.

I acabo. Vull adreçar-me a Convergència i Unió, especialment, per demanar que reflexioni sobre el que

està fent amb relació a l'acord a què ha arribat amb Esquerra Republicana amb relació a aquest pacte fiscal, que vostès saben que, per part del Partit Popular, hi ha hagut una resposta raonable, responsable, coherent i positiva, amb petició de reciprocitat, saben que el Partit Popular està en disposició de parlar d'aquest fenomen, d'aquest tema tan important, i saben també que el Partit Popular, en el seu moment, va ser favorable a la creació d'una comissió, que està en aquests moments viva, en la qual estem treballant sobre aquesta matèria. Si vostès avui aproven aquesta proposició conjunta amb Esquerra Republicana, saben el que estan fent, estan rebentant aquesta comissió, l'estan rebentant, perquè la comissió té un termini, té un calendari i unes funcions i uns objectius. Si vostès avui aproven això, es carreguen, de fet, la mateixa comissió i serà la seva responsabilitat.

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant.

Josep Enric Millo i Rocher

I, finalment, recordar una cosa que ahir es deia en el discurs de la nostra presidenta, al final, i és també la necessitat, en l'àmbit del compliment de les lleis, que es compleixi la Llei de finances públiques i que, per tant, el Govern pugui portar el seu projecte de pressupostos del 2012, en el qual vegem quina és la política a seguir el proper any, i ho faci dintre del termini establert, que és abans del 10 d'octubre.

Amb relació a la resta de grups parlamentaris, trobarem coincidència amb aquells que, evidentment, doncs, defensen posicions i postulats que estan en la línia del que nosaltres defensem, i amb la resta, òbviament, com ja se sap i és conegut, no hi trobarem cap possibilitat de donar-los suport.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, diputats, avançar que hi han algunes transaccions que hem fet, també que votarem diverses resolucions de grups, i ells ens votaran, que ho valorem positivament. I també, com coneixen, hem presentat cinquanta-dues resolucions del nostre grup parlamentari, que jo qualificaria per l'esperança i el compromís; esperança i compromís, i contra la resignació, perquè avui, senyor Mas, Catalunya està pitjor que fa nou mesos. No ho diem només nosaltres, ho diuen professorat, pares i mares de l'Escola Els Pins de Castelldefels, els usuaris de l'Hospital de Sant Pau, la plataforma contra el tancament dels CAP de la Selva interior, els joves aturats de Sant Adrià, els autònoms de la Catalunya central, els petits empresaris del Tarragonès, els afectats

per la hipoteca de Montcada o els pagesos de les terres de Lleida. Les seves polítiques i la seva manera de governar ja són part del problema.

En aquests nou mesos, Convergència i Unió ha donat llum al seu model de país a la ciutadania: retallades, més desigualtats, més atur, involució en el model social, pèrdua de la qualitat democràtica i retrocessos ambientals. En nou mesos, les seves formes de governar també busquen liquidar la concertació, han trencat pactes nacionals, governen amb prepotència i sovint, com ahir mateix, en part de la seva intervenció, amb certa «xuleria» cap al nostre grup parlamentari i el nostre president del grup parlamentari, que creiem que no ens mereixem.

I és que tenim un model diferent –i és que tenim un model diferent. I es pot debatre, discrepar, però mantenint les formes. Perquè tenim un model diferent social, econòmic, mediambiental i de participació democràtica. Ahir ho vam expressar en el debat i avui presentem aquestes cinquanta-dues resolucions per l'esperança i el compromís que aporten solucions a la Catalunya de les hipoteques a què porta Convergència i Unió; resolucions del sentit comú i que aporten solucions, i que creiem que avui la majoria conservadora no les farà possibles, però sàpiguen que les seguirem defensant amb la gent, que és el més important.

Sis blocs de resolucions. El bloc de la creació d'ocupació: foment de la indústria, impuls de l'acord estratègic, impulsar l'ICF, concertació amb els sindicats i posar fre al creixement dels accidents laborals.

Un bloc de fiscalitat, des del sentit comú, que busquem allò que quasi tothom comparteix, menys vostès i els seus intocables: que pagui més qui més té, qui més guanya i qui més contamina. Aquesta és la proposta de la nostra fiscalitat per aconseguir un objectiu: més ingressos.

Un bloc de defensa dels serveis públics i l'enfortiment de l'estat del benestar, perquè els nostres fills i els nostres néts no visquin pitjor que nosaltres, perquè les seves retallades no són conjunturals, és un canvi de model, i, per això, propostes per suspendre el decret de la PIRMI, garantir els recursos a les bressols, el pagament a les entitats socials, aturar les mesures de retallades en salut i els canvis a l'ICS, que, per cert, avui hi ha gent tancada a l'ICS, amb aquesta manera de fer i de governar que té el seu Govern.

Quart bloc, defensa dels drets socials i ambientals. Perquè diem sí al territori i a les persones, diem no a renovar la llicència a Ascó. I oposar-se a qualsevol transvasament de l'Ebre. Drets d'habitatge, sostenibilitat, Llei de barris, vida independent, igualtat de gènere.

Cinquè bloc, aprofundiment de la democràcia: promoure més la participació, recuperar la política, oposar-nos a tot allò que suposa passos enrere, com la llei omnibus. I sí, perquè som un poble i tenim el dret a decidir, presentem la resolució número 43. Nosaltres volem decidir sobre els drets nacionals i sobre els drets socials. Per això, proposem un referèndum sobre les retallades o la redistribució. I esperem que, per democràcia, i aquells que defensen també el dret a deci-

dir, hi votin a favor, per democràcia i perquè defensem el dret a decidir.

Un bloc per aprofundir l'autogovern. La nostra coalició vol anar més enllà, però també volem que es desplegui l'Estatut; suport al món local, com va plantejar la Federació de Municipis, i refusar la decisió del Govern espanyol sobre l'occità.

Resolucions, també, sobre la memòria democràtica: aprofundir en la llei, nomenar el director i commemorar l'aniversari de la República. Resolucions sobre el reconeixement de l'Estat palestí, que esperem que aquest Parlament hi doni el seu suport.

I, senyor Mas, vostès són els del mal govern. I, a més, tenen uns consellers que el nostre país no es mereix, pel que fan i per com ho fan. Per això presentem tres reprovacions. Així fem que el llenguatge parlamentari connecti amb la petició de dimissions que hem vist a l'Hospital Dos de Maig, que han fet els treballadors de Yamaha, les persones afectades pel PIRMI i els joves de la plaça Catalunya del 15-M. És per això que demanem la reprovació dels pitjors: el conseller Mena, el conseller Boi Ruiz i en Felip Puig. Ho torno a dir: pel que fan i per com ho fan, la reprovació de tres consellers.

Anunciem que votarem a favor de les resolucions que van a favor d'una sortida a la crisi que no aprofundeixi les desigualtats, de les que vagin a favor dels drets de les persones i del territori i l'autogovern que presenten altres grups. D'algunes hem conegut transaccions massa tard, i segurament ens hi abstindrem. I no votarem –ja els ho anunciem– acords o resolucions que van en la línia de polítiques, per nosaltres, fracassades, rovellades i de la involució que representen vostès, Convergència i Unió.

Aquest ha estat el primer debat sobre el seu balanç de govern. Per nosaltres, és la part més rellevant d'aquest debat, ja que hem pogut demostrar que tenim models diferents. Tot i això, vull referir-me també a la posició del nostre grup parlamentari sobre l'anomenat «pacte fiscal». Sobre el pacte fiscal, deixar clares vuit qüestions i la posició del nostre grup parlamentari.

La primera, que donarem suport a la resolució del Partit dels Socialistes de Catalunya sobre el treball de la comissió.

Segon. És molt important i és una necessitat, en temes d'autogovern –també en el finançament, senyor Mas–, la màxima unitat del catalanisme. I pensem que no és el millor un acord a dos, com a forma de començar una voluntat unitària del catalanisme i d'amples majories.

Tercer. Millor finançament, sí, però afirmem que el model de finançament vigent és el millor que hem tingut a Catalunya mai.

Quart. La nostra proposta és la del concert econòmic solidari, que portarem a la comissió parlamentària.

Cinquè. No recolzem, de l'acord que han fet Convergència i Unió i Esquerra Republicana, el punt 1, lletra e. Per què? Perquè tenim un altre model, que és el concert econòmic solidari.

Sisè. Votarem a favor de la resta del que han acordat Convergència i Unió i Esquerra Republicana, però continuarem defensant les nostres opinions i intentarem convèncer-ne la comissió.

Setè. Pacte fiscal, sí, amb màxima unitat. Consulta? També. Però un pacte per la fiscalitat també a Catalunya, i una consulta també sobre la fiscalitat a Catalunya, a la ciutadania. Nosaltres estem per fer un referèndum sobre el pacte fiscal, sí, però també esperem que vostès puguin donar recolzament a un referèndum sobre les retallades o la redistribució també.

Aquest és el plantejament que fem sobre una de les qüestions del debat, ni l'única ni la més important que hem fet al llarg d'ahir i d'avui.

I, per acabar, ahir ens deia el portaveu, president del Grup de Convergència i Unió que pugem a la barca, feia una expressió marinera, que «pugem a la barca». Doncs, no. Nosaltres no pujarem a la seva barca, perquè tenim un altre nord, perquè anem a un altre port, i creiem que ho hem demostrat amb les nostres intervencions, i també amb aquestes resolucions. Els nous temps que anunciava el senyor Pujol són de les polítiques que pensen en les persones, no de les polítiques fracassades que representen Convergència i Unió i, en molts casos, pactades amb el Partit Popular.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyora presidenta. President, membres del Govern, diputats i diputades, Esquerra Republicana hem presentat quaranta-una propostes de resolució; àmplies, exhaustives, però no amb ànim d'exhaustivitat. I aquestes propostes de resolució tenen un objectiu general, que és el de traçar un full de ruta per al consens, un full de ruta per a l'acord.

Ahir el president del nostre grup parlamentari, Joan Puigcercós, ho va dir: «Reformem. Les retallades no estan bé; però reformem. Fixem un full de ruta clar, de país, un pacte, un consens, en vistes de sortir millor de la crisi del que hi hem entrat i que no pateixin les classes populars del nostre país.» També ho va dir, per cert, Joaquim Nadal, que els proposava un acord nacional per encarrilar la sortida de la crisi. Ahir es van estendre moltes mans, per tal, realment, que aquell consens polític i social que vostè, president, demanava per anar a Madrid s'apliqués, en primer lloc i amb totes les seves ganes i voluntat, aquí a Catalunya.

És un full de ruta que podem albirar en el posicionament de Convergència i Unió sobre diverses propostes de resolució d'Esquerra i transaccions a les quals hem arribat; però és un full de ruta que, certament, es posa en dubte i, per tant, caldrà tastar, quan ens entren un projecte de llei d'estabilitat pressupostària que han pactat amb el Partit Popular, que pot absolutament es-

clerosar qualsevol intent de fer polítiques contracíclics i d'un full de ruta que ensenyi la llum al final del túnel. Per tant, *wait and see*, esperem a veure aquest marge.

Què és el que hem fet nosaltres en les propostes de resolució? Aportar solucions per consolidar els serveis públics, les petites i mitjanes empreses, la gent que s'espavila, els professionals dels serveis públics, les classes mitjanes i populars, com els deia. I la nostra actitud en les votacions de tots els grups parlamentaris serà positiva en recerca d'aquest consens. O sigui, una actitud oberta, mirant de trobar complicitats en tot allò que vagi en la línia, en l'orientació de les posicions d'Esquerra Republicana de Catalunya. Perquè, més enllà de la nostra tasca d'oposició, que ha de ser exigent, alhora que oferim sincers acords de país, volem proposar, com deia, solucions i alternatives, i un full de ruta comú per sortir de l'atzucac polític, econòmic i social en què es troba el nostre país. Un camí difícil, ple d'obstacles, però ha de començar per la voluntat d'entesa i la humilitat per arribar a aquesta entesa.

I aquest full de ruta ha de ser clar i s'ha de complir, perquè, si no, no s'entendrà. Ha de ser clar, s'ha de complir, i s'ha de complir no només amb paraules, sinó també amb gestos i amb la concreció d'allò que aquest Parlament pacta i aprova. I això no ha estat així en moltes mocions que ha aprovat aquest Parlament. Crec que estar a l'alçada, en els moments que estem vivint, és una obligació de totes les forces parlamentàries que estem aquí, totes, i, com deia, no només a Madrid. I pactar el full de ruta per sortir del túnel, les reformes consensuades en lloc de les retallades unilaterals, és urgent i no és fàcil. Però cal voler-ho, i cal una actitud valenta i predisposada a parts iguals. Nosaltres ho estem. Perquè els ponts de confiança es construeixen a cop de temps, a cop de complir, com diem, els compromisos adquirits, i es destrueixen a base de desenganys.

Hem transaccionat, deia, moltes propostes de resolució, i cal veure quina és l'actitud per aclarir aquests fulls de ruta. Diguem que en termes educatius necessiten millorar, certament. Hi ha coses molt recents; ahir mateix, es van convocar els tècnics de serveis socials del Departament de Benestar Social i Família, dos mesos després de l'inici del caos del PIRMI, dos mesos després es va convocar els treballadors de serveis socials, per, en teoria, donar-los explicacions. No se'ls va donar explicacions, no se'ls va donar cap criteri, no pensen fer cap autocrítica ni facilitar la gestió dels qui l'estan patint al desfici del PIRMI. Això necessita millorar. I no ens donaran suport a cap de les propostes que hem presentat sobre el PIRMI. Demanem que s'ho repensin. O vostès es creuen que el fet que metges de l'Hospital de Bellvitge i sanitaris decideixin obrir consultes i treballar de franc per reduir les llistes d'espera oncològiques és per gust? O és que realment s'ha tocat l'os i més enllà del que és l'atenció a la qualitat sanitària? Per tant, escoltin el full de ruta que els plantejgem.

Volia destacar les propostes de resolució que pensem que és important de remarcar.

Sobre la lleialtat institucional envers el món local. Hem parlat ara del PIRMI, la rebaixa de les aportacions a les escoles bressol i escoles de música municipals, un cop els ajuntaments ja havien posat els preus públics i havien començat la matrícula. El que demanem és que s'avisí, que s'informi i que es negociï abans de tirar endavant aquestes iniciatives, perquè, si no, qui ho acaba patint són les famílies, i també uns ens locals ja molt constrets.

Sobre el model de concert econòmic, jo el que he de dir és que estic molt satisfeta d'haver arribat a aquest acord amb Convergència i Unió, i demanaria a tots els grups que s'hi sumessin, perquè es fixa una estructura bàsica del model, els elements clau del model. I demano que estiguem tots a l'alçada fins al final de la conclusió d'aquest model. Perquè allò essencial és recaptar, gestionar, liquidar, inspeccionar tots els impostos, i després, negociar els preus dels serveis pactats amb l'Estat. Per tant, nosaltres paguem, nosaltres recaptem, nosaltres negociem i anem a Madrid amb el suport majoritari del Parlament, de la societat civil i de la ciutadania. No tinguem por de demanar a la ciutadania que digui què els sembla i que ens doni suport. Aquesta és l'agenda de país, per nosaltres; no la de condicionar la governabilitat a Madrid. Això forma part del passat, això no té més trellat, això no té més recorregut.

Senyors de Convergència i Unió, els hem tibats fins aquí: aprovar aquesta proposta de resolució, que, ho reitero, estem molt satisfets que tingui el seu suport. Però ara els tibarem perquè sotmetin la proposta que aprovi el Parlament a un procés de ratificació ciutadana, a una consulta ciutadana, abans d'anar a negociar a Madrid, perquè creiem que aquesta és la via, hi ha temps. Esperem convèncer-los d'això també.

Hem proposat també una proposta de resolució sobre l'exercici del dret a l'autodeterminació, d'una transició nacional real cap al dret a decidir, que exigeix actuar, actuar per fer possible, no veure-les a venir, si no s'aconsegueixen majories favorables. Nosaltres donarem suport a totes aquelles propostes que, doncs, siguin de desplegar l'Estatut, però no a aquelles que siguin de recuperar allò perdut en la sentència del Tribunal Constitucional, perquè això és perdre el temps. Per tant, diem: posem data a la democràcia, que la ciutadania pugui opinar sobre el dret a decidir.

No acceptarem un pas enrere sobre vegueries. Els demanem que votin favorablement la proposta de resolució per una fiscalitat justa, responsable i progressiva, perquè hem d'incrementar els ingressos, hem de fer més progressiu l'IRPF, i, per tant, és clau, més enllà de la taxa sobre grans fortunes, de tocar la progressivitat de la part catalana de l'IRPF. I, si us plau, que ens acompanyin per tal que s'acabin els privilegis fiscals de les Sicav a Madrid i perquè s'iguali la tributació de les rendes del capital i els guanys patrimonials, equiparant-los a la regulació de les rendes del treball. Senyors de Convergència i Unió, canviïn la posició que han tingut a Madrid fins ara, acompanyin-nos en aquesta línia.

En l'àmbit sanitari, els proposem un full de ruta per quan millorin els ingressos de la Generalitat, igual

que en la matèria educativa, igual que en matèria de benestar social i família. I aquest..., la predisposició, diguem-ne, que va per barris. Tenim uns mesos per veure si millora, en vistes als pressupostos de la Generalitat. Però aquest full de ruta de sortida de la crisi i de llum al final del túnel..., no hem sabut veure una actitud prou positiva. Com tampoc a complir la moció de la sisena hora, a pactar durant sis anys la calendarització d'aquesta qüestió; nosaltres hi continuarem insistint. Com també continuarem insistint que compleixin els convenis dels CAT, dels centres d'acollida turística, que estan per pagar i que estan posant en seriosos problemes els ajuntaments que tenen aquests CAT.

Satisfets de l'acord pel Pacte nacional per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa; gens satisfets per la negativa a un pla progressiu i calendaritzat fins al 2014, d'increment dels ajuts per a les famílies amb infants a càrrec, o de no maltractar més les entitats socials per problemes de tresoreria.

Només dues qüestions més. Satisfets que en l'àmbit de cultura i llengua –i espero que tingui un suport majoritari– es creï una base de dades pública que permeti avaluar el grau de compliment de la Llei del cinema, i que es presenti, en el període de tres mesos, un pla per al període 2011-2017, que concreti la manera com es preveu donar compliment a la llei; és a dir, 50 per cent, 2017, amb paritat català i castellà. I un informe anual per al compliment del Codi de consum. No satisfets, en canvi, amb el fet que es continuï sense fer cas a donar suport, a complir el decret del nivell C d'universitats.

En definitiva, s'obre una nova oportunitat de diàleg i d'assumpció conjunta de responsabilitats en interès del país. Però, senyors i senyores diputats, ha d'haver-hi un full de ruta clar per poder fer això; no només ha d'haver-hi paraules, com els deia: voluntat, esforç per planificar i explicar el futur, consensuar-lo. Avui, i durant els pròxims mesos especialment, veurem si això realment hi ha ganes de fer-ho. Avui és un primer pas, però, ho repeteixo, Esquerra Republicana estarà amatent i serà exigent al compliment de la voluntat de pacte i de consens amb tota la societat civil i amb els partits polítics d'aquestes reformes necessàries però de retallades unilaterals que no s'han de fer sota cap concepte. Si això hi és, Esquerra Republicana hi serem.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Jordi Cañas del Subgrup de Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Honorable presidenta, *consellers, president*, ilustres diputados, tenemos poco tiempo e iremos rápido, y seremos ajustados al Reglamento, defenderemos nuestras proposiciones y mantenemos nuestro posicionamiento respecto a las de los demás.

Nosotros vamos a centrar nuestro posicionamiento en torno a la defensa de tres puntos principales: el prime-

ro, la defensa del estado del bienestar. Nuestro partido propone y apoyará aquellas propuestas que defiendan nuestro actual modelo de bienestar, un modelo que está siendo atacado y agredido por la política del Gobierno en los últimos nueve meses.

Es fundamental que este Gobierno dé un giro de ciento ochenta grados en su actitud y en su forma de plantear la resolución de los problemas financieros y los derivados del mismo en nuestra comunidad. Es el momento de centrar la labor de gobierno y espero con el conjunto de fuerzas políticas de este Parlament en dejar de centrar el ajuste financiero en recortes en nuestro estado del bienestar.

Usted decía, ayer, que a su Gobierno no le temblaba el pulso, y es cierto, no le tiembla el pulso con los débiles, pero le flaquean las piernas con los poderosos, o al menos hace que le flaquean, a lo mejor representan y defienden los mismos intereses. Ya es hora de que eso no sea así. Y para ello es imprescindible cambiar, es el momento de ajustar los gastos, pero sobre todo es el momento de incrementar los ingresos y de reactivar la economía.

Por lo tanto, Ciutadans propone y apoyará aquellas iniciativas que prioricen la reactivación económica; vamos a apoyar el acuerdo que tiene el Partido Popular con Convergencia y Unión en aquellas medidas que signifiquen reactivación económica y favorecer la actividad de nuestro tejido empresarial. Es el momento de salir del coma clínico, de la parálisis absoluta que su Gobierno ha sumido a nuestra comunidad a la hora de reactivar nuestra economía. Y para ello creemos fundamental que este Gobierno se centre en ello porque sin la reactivación económica será imposible cuadrar en un círculo. Estamos en una situación que no es virtuosa, sino que es dramática. Es imprescindible la reactivación, aumentar ingresos, no renunciar a ingresos, aplicar el impuesto de patrimonio, recuperar el último tramo del impuesto de sucesiones retirado y anulado por su Gobierno de una forma irresponsable, y dotar a este Gobierno de recursos suficientes para hacer frente a su máxima responsabilidad, que es con el conjunto de ciudadanos de nuestra comunidad, mantener un buen sistema sanitario, un buen sistema educativo y un buen sistema de asistencia social.

Por lo tanto, es importante la reactivación económica y también austeridad y racionalización del gasto público. Todos los recursos públicos deben destinarse a garantizar las necesidades reales de los ciudadanos; nada, ninguno, para lo accesorio y lo superfluo; todo para la construcción social, nada para la construcción nacional.

Por lo tanto, es necesario incorporar medidas de austeridad y racionalización del gasto público. Proponemos la supresión de los consejos comarcales, la reducción y simplificación de las estructuras administrativas y empresas públicas, la supresión de órganos innecesarios como el CAC, mantener la capacidad fiscal como decía, y sobre todo centrar las políticas en aquello que necesitan los ciudadanos, en aquello que lo necesitan.

En cuanto al modelo de financiación, porque también forma parte de nuestro estado del bienestar. Desde lue-

go, ya conocemos las conclusiones de la comisión. Por lo tanto, nos podríamos ahorrar todos la asistencia a la misma, quizás nos la deberíamos haber ahorrado desde el principio, porque ni ustedes han hecho caso de la comisión y desde luego ya nos han presentado las resoluciones. Nuestro partido sigue defendiendo la necesidad de trabajar conjuntamente, con el conjunto de las comunidades autónomas y el Gobierno de España, en mejorar nuestro modelo de financiación cuando toca, 2013, con unos principios, unos principios esenciales, fundamentales, principios que nos acerquen hacia los modelos federales de financiación a los cuales deberíamos buscar parecernos, y no buscar parecernos a anomalías fiscales que solo buscan la confrontación y el enfrentamiento con la Administración y el resto del Estado.

Por lo tanto, un modelo de financiación fundamentado en la equidad, la autonomía fiscal y financiera, la corresponsabilidad fiscal, la transparencia de la operatividad del modelo, lo repito, modelo que sea equiparable a aquellos países que nos gustaría parecernos, como Alemania o Canadá, y no a anomalías forales pseudocarlistas, vergonzantes y vergonzosas en el siglo XXI. Yo denunciaba el otro día que el ecocarlistismo no me gusta, tampoco el conservadurismo carlista. Avancemos hacia lo moderno, y lo moderno no es el pasado, es el futuro, señores.

Y después –y finalizo, presidenta–, la profundización democrática. Bueno, perdón..., cumplir la ley, defender el estado de derecho –defender el estado de derecho, cumplir la ley–, las sentencias judiciales. Cumplan ustedes con la ley. En este Parlamento, en el Parlamento virtual de Cataluña en ocasiones parece que no estamos regidos por la ley y la legalidad; pero sí, desgraciadamente para algunos, sí; pero, por fortuna para otros, no.

Por lo tanto, cumplamos la ley y las sentencias, es su máxima obligación como Gobierno, como presidente del conjunto de catalanes...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Finalizo, presidenta, es que es muy complicado con cuatro minutos. (*Remor de veus.*) Lo siento... –lo siento, lo siento.

La presidenta

És el temps que té.

Jordi Cañas Pérez

Cumplir la ley, le pido..., cumplir la ley, ajustar nuestra legalidad vigente a la Sentencia del Tribunal Constitucional y a las sentencias de los tribunales superiores de justicia y Supremo. Haga usted un ejercicio revolucionario. Cumpla la ley, cúmplanla, hombre, será un modelo a seguir, pedagogía.

Finalizo, profundización democrática, apoyaremos la necesidad de retomar los trabajos de la Ley electoral para Cataluña. Espero que no lo aprovechen ustedes –digo ustedes, Convergencia y PSC– para blindar el bipartidismo inexistente en nuestra comunidad, ábrala ustedes en la línea que los expertos propusieron, contarán con nuestra ayuda.

Y finalizo, quizás habría que hacer también una pequeña ley de pedagogía política y de respeto a esta institución para que no se llamase «ladrones» a nadie, ni «banda de mafiosos», ni que se jugase con la Mesa del Parlamento, que se cumpliesen las mociones parlamentarias, presidente, que se cumpliera la ley y los plazos para presentar los presupuestos.

En definitiva, defender la democracia significa profundizarla y, a veces, no retrotraerse a situaciones prepolíticas, sino cumplir con los principios básicos de la democracia, que es cumplir y hacer cumplir sus procedimientos.

Gracias, presidenta –gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Li demanaré la mateixa benevolència en el temps que ha tingut amb el senyor Jordi Cañas.

Senyor president de la Generalitat de Catalunya, molt honorable, senyors consellers, senyores conselleres, diputats, diputades, hem presentat des del grup de Solidaritat Catalana per la Independència cent una propostes de resolució amb un esforç que ens ha implicat als tres diputats poder fer aquestes propostes de resolució. I ho hem fet perquè, ahir, en el debat de política general parlàvem i plantejàvem la situació de degradació econòmica en la qual avui està el nostre país i la situació de degradació nacional a la qual vol sotmetre el nostre país l'Estat espanyol.

Ahir comentàvem les xifres, que són aclaparadores: l'any 2008, 290.000 aturats; any 2011, 690.000 aturats al nostre país. Marxen els joves, a milers, de Catalunya perquè no poden trobar feina al nostre país.

Avui a Catalunya caldria fer una reconversió econòmica per poder estar entre els països més competitius d'Europa. I mentre a Catalunya cal una reconversió econòmica que impliqui inversió en infraestructures, en recerca i desenvolupament, en educació, l'Estat espanyol ens roba a cada català 3.000 euros per any en impostos que se'n van a Madrid i que no tornen al nostre país. Aquest és el problema de fons que no ens permet fer la reconversió econòmica imprescindible perquè els nostres joves no s'hagin d'exiliar.

Ahir també coneixíem, la hi vam transmetre la informació nosaltres mateixos en directe, que Espanya apostava pel corredor mediterrani central Algeciras-Madrid-Canfranc, en detriment del corredor mediter-

rani per poder exportar les mercaderies de la península Ibèrica i que vénen de la Xina i desembarquen en els ports del Mediterrani, els principals centres de distribució d'Europa.

L'Estat espanyol també ens vol obligar a reintroduir el castellà a l'escola.

I què fem davant de tot això? Què fem davant de tota aquesta situació, ens preguntàvem. Anem a fer de gestors de la misèria a la qual ens aboca l'Estat espanyol o anem a fer d'estadistes?

Hi ha dues mesures urgents que hem de prendre: una de palliativa, s'ha parlat aquí, el concert econòmic, una de palliativa que és el concert econòmic, i una de definitiva que és la independència política del nostre país.

Analitzem aquesta mesura palliativa. Nosaltres hem presentat una proposta de resolució en aquest sentit i l'hem comparada amb la que vostès han pactat amb Esquerra Republicana. Hi ha alguns dubtes que ens tenallen. En primer lloc, plantegen la recaptació de tots els tributs, però s'obliden de les cotitzacions socials. Què passa amb les cotitzacions socials que paguen les empreses del nostre país? Que és que se les queda l'Estat espanyol i ja no hi tenim res més a dir? Això són les pensions dels nostres avis, senyor Artur Mas. Que és que deixarem les pensions dels nostres avis encara en mans de l'Estat espanyol després d'haver fet aquest pacte fiscal? Introduïm les cotitzacions socials com el mateix lehendakari Ibarretxe introduïa en la reforma que va plantejar de l'Estatut d'autonomia del País Basc, per poder, també, a Catalunya recaptar les cotitzacions socials del nostre país.

Hi ha una segona qüestió...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta, ja acabo.

La presidenta

Li queda un minut i s'ha de cenyir a les propostes.

Uriel Bertran Arrué

Hi ha una altra qüestió que la mateixa senyora Anna Simó ha reconegut. Vostès no han pactat una consulta popular abans de plantejar aquest model a Madrid, com ha sortit als mitjans de comunicació. Vostès no han pactat això. El que diuen és que presentaran una llei de consultes populars que podrà –que podrà– sostenir una ratificació, no diuen ni «una consulta», una possible ratificació.

No enganyem, si us plau, la ciutadania. No hi ha cap consulta popular pactada aquí. I, si no hi ha consulta popular, no hi ha la força del poble, no hi ha la força de la ciutadania i tornarà a fracassar, una vegada més, aquest projecte davant de l'Estat. Si el Parlament de

Catalunya va aprovar un estatut que va fracassar davant dels poders de l'Estat, com és que ara anem sense el poder del poble i el poder de la ciutadania?

I, per últim, no podem plantejar un model de concert econòmic que no digui el Parlament de Catalunya que no acceptarem cap retallada a Madrid. No tornem a fer una negociació com la de l'Estatut. Aprovevem que no acceptarem cap retallada a Madrid del model de concert econòmic que surti del nostre país; si no és així, estem abocats al fracàs.

I la mesura definitiva, la independència política. Nosaltres proposem amb una resolució una transició nacional no a no se sap on, no..., ni a l'Aneto, ni al Montblanc, ni a Ítaca, sinó una transició nacional a la independència política nacional que és el que fan tots els països normals del món; és el que vol Flandes, és el que vol Escòcia, és el que vol el Quebec i, vés per on, és el que a Catalunya no hi ha manera que aconseguim: una majoria política en aquesta cambra.

Votem, per tant, si volem aquesta independència nacional a través de la proposta de resolució de transició nacional a la independència. Una mesura concreta, clara i de definitiva solució per als problemes que avui té plantejats el nostre país.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula el diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, conselleres, consellers, il·lustres diputats i diputades..., bé, jo havia presentat..., al veure que hi havien poques propostes de resolució, n'he presentat dues; però, doncs, no m'han estat acceptades per un problema de forma, perquè faltava la signatura d'un portaveu, sembla; però, en qualsevol cas, els explicaré amb aquest breu temps que tinc que han estat perfectament recollides en la resta de propostes o en algunes de les propostes que s'han presentat.

President, personalment penso que ho heu fet bé en el debat de política general. I això és el que cou a alguns que tenen un concepte reduccionista de la política quan els convé, perquè són els primers que pacten amb el Partit Popular reformes exprés de la Constitució.

Dit això, també cal dir que celebro la intervenció del diputat Millo perquè ha dit que està a favor del corredor ferroviari mediterrani, que, sense que serveixi de precedent, penso que això és una molt bona notícia.

En qualsevol cas, m'agradaria que ara s'apuntés també, en fi, a donar suport al pacte fiscal en la línia del concert econòmic, perquè aleshores tot seria molt més coherent, em refereixo a les seves exposicions. I el que li hauria de dir és que, home, jo crec que no es pot practicar aquesta fina hipocresia que practica vostè quan parla que estan a favor de les retallades, però que es queixa que ha hagut de fer cues quan ha fet servir

els serveis de la seguretat social. Oh, què es pensava? L'austeritat és això! S'ha de ser una mica conseqüent! Jo ho he votat i seré conseqüent. Clar que empenya fer cues, però això és l'austeritat i les retallades. (*Remor de veus.*) Per tant, aquests comentaris...

Bé. Dir –dir– que em refereixo a..., quant a l'acord entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió respecte a la proposta de resolució que heu fet conjunta, doncs, ho celebro; ho celebro enormement que anem pel bon camí perquè crec que és per on hem d'anar. Que us poseu d'acord els dos partits (*persisteix la remor de veus*) del catalanisme polític més importants...

La presidenta

Senyor diputat, un moment, si us plau...

Joan Laporta i Estruch

...que estan representats en aquesta cambra...

La presidenta

Senyor diputat, un moment...

Joan Laporta i Estruch

Sí, perdó.

La presidenta

Si us plau, una mica d'atenció. (*Pausa.*) Continui.

Joan Laporta i Estruch

Aleshores, el que sí que..., doncs, potser lamento, que no s'hagi incorporat en l'agenda política del Govern el que ahir els deia de dissenyar una estratègia i un pla d'informació a la ciutadania dels avantatges que té per a Catalunya i per als catalans i les catalanes el fet d'esdevenir un estat de la comunitat internacional.

I, en aquest sentit, doncs, reiterar que celebro molt i molt la proposta de resolució del pacte fiscal en la línia del concert econòmic que han signat Convergència i Unió i Esquerra Republicana.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, senyores i senyors diputats, si fóssim capaços, i a vegades la circumstància «apretada» d'un dematí complex d'intentar transaccionar i sumar..., si fóssim capaços, deia, de prendre una mica de perspectiva sobre el que ha estat aquest debat, ens adonaríem que

d'una o altra manera ha oscil·lat entre dos grans pols, que ens preocupen a tots i als quals ens aproximem de maneres en alguns casos bastant diferents: per un costat, tot allò que fa referència a la severa crisi econòmica que passa aquest país –m'atreuria a dir que preocupa, evidentment, tots els grups parlamentaris, per bé que ens hi aproximem de maneres diferents–, i l'altre gran pol és tot allò que ens afecta com a nació, tot allò que afecta, doncs, l'autogovern, allò que som i volem, evidentment, continuar sent com a país. Per tant, d'una o altra manera tots ens hem anat aproximant a aquesta realitat.

Però voldria fer-los notar una qüestió que per Convergència i Unió és fonamental i que no és menor. Per nosaltres aquests dos aspectes són dues cares d'una mateixa moneda; per nosaltres és absolutament indissociable la recuperació econòmica, aixecar aquest país des de la perspectiva econòmica, de fer-ho també des de la perspectiva nacional. I no hi ha exemple millor –i vaig ja a un dels punts que espero, doncs, que gaudeixi d'un suport ampli d'aquesta cambra, que comencem a teixir avui i que puguem ampliar, de futur– de demostrar que progrés social, benestar econòmic i benestar nacional i progrés nacional són dues cares d'una mateixa moneda, no hi ha exemple que tot allò que estem fent al servei de canviar l'actual model de finançament i d'anar a un model, com s'ha dit i no ho reiteraré, al detall, doncs, proper, semblant, similar a allò que és el concert econòmic. I s'ha descrit. I jo, per qüestions de temps, que entendran, doncs, no el relato, però que queda perfectament retratat en quina és la nostra proposta de resolució: la capacitat plena de recaptar, de decidir sobre els nostres impostos; en definitiva, tot aquest reguitzell de propostes, doncs, que, des de la perspectiva, hi insisteixo, de Convergència i Unió, expressen d'una manera nítida, clara i inequívoca que aquest és el model econòmic que nosaltres volem, per una qüestió d'autogovern –per una qüestió d'autogovern– i per una qüestió també de justícia social, de redreçar el país des de la perspectiva econòmica.

No hi ha, per tant, dissociació des de la nostra perspectiva en una o altra qüestió, sinó que el model aquest de finançament basat en allò que en diem «el concert econòmic»..., que esperem, doncs, que la comissió formulï i que ens comprometem a modificar la legislació per tal de poder-lo referendar –quedi clar que ens hi comprometem–, per demostrar una altra qüestió també substancial des de la perspectiva de Convergència i Unió: que tant la qüestió econòmica com la qüestió nacional requereixen una base de consens ampli, i que creiem, intuïm, doncs, que particularment aquest és un dels temes que generen més consens.

Per tant, vagi per davant el nostre compromís de fer aquestes modificacions legislatives, d'acord amb el plantejament que se'ns ha fet –i ara ens hi convidava la portaveu d'Esquerra Republicana–, per tal d'arreglar, de sumar, al costat de la proposta que surti d'aquest Parlament, que esperem que surti amb el màxim consens possible, allò que molta gent, més enllà de les portes d'aquest Parlament, comparteix, que és la necessitat de tenir un molt millor finançament, de tenir un finançament més just, de tenir un finançament,

doncs, basat, com diem, en el model del concert econòmic i que ens doni aquesta capacitat econòmica per sortir de la crisi, aspecte que ens preocupa, i molt, i aquesta capacitat econòmica per gaudir de més i millor autogovern, per avançar en aquest sentit. Aquest és el plantejament, doncs, que fem des de Convergència i Unió i volem deixar clar des d'aquesta tribuna.

Al costat d'aquesta proposta, que jo crec que és rellevant i ha estat present en tot el debat, és evident que en fem moltes d'altres amb relació a aspectes sectorials. No tindrè temps, per raons òbvies, de detallar-los tots, però sí que em permetran que m'aturi en alguns. En positiu, home, un consens que crec que serem capaços d'assumir –i he sentit veus del Partit Popular, que celebren– amb relació al corredor mediterrani, en el capítol d'infraestructures. En positiu, tots aquells aspectes que ens uneixen en defensa d'un model lingüístic que és d'èxit i que és de cohesió social. En positiu, la capacitat que obrim en acordar, primer amb el Partit dels Socialistes, la possibilitat –i ho hem fet ara, obrint-ho a altres forces parlamentàries– de treballar conjuntament amb relació a la necessitat de dotar-nos d'una llei electoral pròpia, feina que hem de fer, per anar bé, doncs, com més aviat millor, perquè, com més la demorem, en la proximitat de les properes eleccions, més difícil que serà. Per tant, aquest és un grup parlamentari que dona suport a un govern que fa aquest esforç de concertació, que des de la centralitat que és i vol continuar sent Convergència i Unió és capaç, doncs, de sumar, de concertar, al costat d'aquells temes que ens vertebreren com a país.

I també un conjunt de propostes, no pas menor, amb relació a aquell tema que jo crec, nosaltres creiem que és el que preocupa més i angoixa més moltes famílies d'aquest país. I, en aquest sentit, en tot el que fa referència a l'ocupació, a la modificació, doncs, de les polítiques, a incrementar aquestes polítiques, doncs, amb el Partit Popular, hem estat capaços d'arribar a un acord –jo crec que no neix explícitament en aquest moment; ja ve d'un acord de pressupostos, ja ve de converses prèvies amb relació, doncs, a treballar tots els aspectes relacionats amb la creació d'ocupació, amb la millora, amb la creació de condicions òptimes per crear ocupació, condició necessària i *sine qua non*. Jo recordo algun altre debat, haver dit des d'aquesta mateixa tribuna i amb claredat: «Sense una economia dinàmica, sense una economia que creï riquesa –i això no es fa des del sector públic, sinó recolzant la iniciativa privada– no hi ha estat del benestar possible.» Tot allò que ens preocupa a tots amb relació a l'estat del benestar té un fonament fonamental, que és una economia productiva. I en aquest sentit hem acordat –i crec que això és positiu– amb el Partit Popular, també amb altres grups, doncs, que s'hi han volgut sumar, un eix vertebrador amb relació a propostes de dinamització, a propostes, en definitiva, de reforçar, d'aixecar el país també des d'aquesta perspectiva de l'economia productiva, un tema no pas menor.

I som capaços –i en aquest sentit, home, els convidaria a mirar-se quin és el resultat de les votacions i a mirar-se les propostes, algunes d'elles que no ens han acceptat altres grups parlamentaris, i m'adreço molt

particularment al Partit dels Socialistes—, som capaços de rectificar quan ens equivoquem. Aquest no és un govern de la supèrbia, en absolut. Hi ha hagut una intervenció francament, des de la nostra perspectiva, desafortunada: «Escoltin, vostès, un govern que van i diuen que volen ser ajudats però van amb una supèrbia...» Escolti, som capaços de rectificar. I, en aquest sentit, assumim una proposta que ens fa el Partit Popular; diu: «Escolti'm, sanitat, segurament no s'ha fet tot bé i segurament» —ho deia el senyor Millo— «hi han moltes coses a corregir.» I es posava ell com a exemple, i li desitjo una prompta recuperació. Escolti, parlem-ne —parlem-ne. Assumim la proposta que ens fa, l'assumim des de l'autocrítica i des de la voluntat clara de millora —des de la voluntat clara de millora. L'únic nord que té aquest Govern, i no en té cap altre, és servir bé, servir dignament els ciutadans d'aquest país. I en un moment de crisi —i el president s'hi va referir exhaustivament— com el que estem vivint, amb aquest forat, amb aquest cràter immens en les nostres finances, poden entendre que això, doncs, és complex i és difícil. I, per tant, volem ser ajudats també des d'aquesta perspectiva. S'han hagut de prendre determinades iniciatives gens amables —ho va dir el president al llarg de la seva intervenció—; s'ho poden imaginar, que a cap polític li plau, li agrada..., ni troba cap mena de plaer estrany, doncs, a fer ajustos pressupostaris, particularment en aquests àmbits. Escolti, en tot allò que sigui millorable ens hi trobaran. Ens facin les propostes, però no, si us plau, des de la demagògia.

Ens van doldre —per utilitzar un qualificatiu després d'haver-hi dormit; ahir l'hauria utilitzat molt més dur, i la prudència em fa ser caut—, home, alguns exemples que es van deixar sobre la taula amb relació a unes malalties. Així no que no ens trobarem; així no ens trobarem. Ens trobarem corregint quan se'ns plantejgin des de la sensatesa, des del sentit comú, des d'un punt d'objectivitat i des del coneixement de quina és la situació en què ens trobem. Aquí ens hi trobaran. Quan la proposta se'ns fa des del despropòsit no ens hi trobarem —no ens hi trobarem. I per això rebutjarem, doncs, moltes propostes que vénen, en aquest cas, del Partit dels Socialistes.

I permeti'm, ara que estic en el fil del Partit dels Socialistes, home, manifestar en certa manera, doncs, la perplexitat per la intervenció a la qual hem assistit avui. No estem fent un exercici... —és que no veig la senyora Laia Bonet, perdonin. (*Veus de fons.*) Perdona. No estem fent un exercici de geometria variable; el que estem fent és intentar aixecar un país. I ho estem fent des de la centralitat política i amb l'aval que ens dona tenir, doncs, seixanta-dos escons. I d'acord, evidentment, amb el nostre programa electoral, però concertant. Vostès ens han rebutjat més transaccions, moltes més, de les que ens han acceptat, de les que els hem ofert, moltes més. I la prova és que hem estat capaços de concertar amb molts altres grups d'aquesta cambra. No estem fent exercicis de geometria o..., no, estem intentant treure el país del forat.

I els convidàvem, i malgrat tot encara ho fem, a risc que amb un minut quaranta-vuit segons que tinc de temps poc podré fer, els convidàvem a vostès, que no

són responsables de la totalitat del problema però sí que van formar part una mica d'aquest problema —sí no, mirin-se quines són les xifres de dèficit que ens hem trobat sobre la taula—..., els convidàvem que formessin part també de la solució. I ens dol aquesta voluntat de política en curt, de només anar a retreure, de no fer propostes que de veritat sumin. Creguin-me, els convidem, malgrat tot, a vostès, que no tenen tota la responsabilitat, perquè el problema sabem tots que és prou gruixut, que formin part de la solució des d'aquesta centralitat, que ens deixem una mica, doncs, de la política en curt, de la tàctica en curt i que mirem una mica més enllà. O, si no, què es pensa que estan fent el president i tot aquest Govern que hi ha aquí davant quan contrauen el pressupost de la Generalitat i quan han de prendre mesures que realment estic segur que no els plauen, a cap dels consellers ni conselleres que hi ha aquí davant, ni al president, per descomptat. Els convidem a fer aquest esforç d'aquest sacrifici en ares del país. No, adhesions, no els en demanem cap; els demanem, en definitiva, un exercici de responsabilitat.

Se m'acaba el temps. Em queden acords al tinter que hauria volgut, doncs, en qualsevol cas relatar, però sé que el president —i moltes vegades se n'ha fet símil— a vegades utilitza figures que tenen a veure amb el mar. Jo sóc una persona de terra endins, però sí que he llegit els clàssics, i Sèneca deia que el vent no bufa mai a favor d'aquells que no saben on van.

Jo no sé si recollirem molt o poc vent amb les propostes de resolució que sotmetem a consideració d'aquesta cambra, però tot aquell vent, tots aquells vots que se sumin a les nostres propostes, i amb la capacitat de concertació que hem tingut amb el Partit Popular, amb Esquerra, també amb vostès, també en alguns casos, segurament menys, amb Iniciativa per Catalunya, tot aquest vent l'aprofitarem no en benefici propi, sinó en el redreçament d'aquest país, des d'aquesta doble perspectiva: redreçament de l'economia, que és allò que preocupa les persones, i també redreçament nacional.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Acabada la defensa de les propostes de resolució, suspendrem el Ple perquè la Mesa no té en aquest moment el conjunt de votacions que s'han de realitzar. Per tant, ho suspenem fins a dos quarts de cinc, i després de les votacions continuarem amb el nou Ple extraordinari.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els

consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Es reprèn la sessió, amb les votacions de les propostes de resolució.

Les votarem per blocs, tenint en compte les presentacions per ordre de registre, i en cada una de les votacions començarem per les votacions separades, acabarem per les votacions de la resta de propostes no transaccionades i al final de tot farem les transaccionades, al final de tots els grups. Ho repeteixo? *(Pausa.)*

Començarem per les propostes de resolució de cada un dels grups, de manera que començarem per aquells que han presentat els primers, els segons, els tercers, les propostes de resolució. De cada un dels grups farem, primer, les votacions separades que s'han demanat i, al final, la resta de propostes que no s'han votat o que són transaccionades, al final de cada grup. Passats tots els grups, al final de tot votarem les esmenes transaccionals. Qualsevol problema abans de la votació, em diuen el què, perquè realment hi ha moltes i moltes votacions, i alguns problemes. Per tant, començarem... *(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)* Sí, senyora Camats?

Dolors Camats i Luis

Sé que tenim una guia de vot que està a punt d'arribar, i ens ajudaria molt poder-la tenir, als portaveus, per poder anar seguint tots la mateixa votació. No sé si som només nosaltres que no la tenim o no la té ningú...

(Pausa llarga.)

La presidenta

Esperarem a tenir les còpies per a cada un dels grups.

(Pausa llarga.)

Les còpies trigaran uns minuts. Jo crec que és millor que comencem a poc a poc, i en el supòsit que el grup que iniciem tingui algun problema concret en alguna esmena, parem abans de votar.

Començaríem pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

No, presidenta. Nosaltres ens afegiríem a la petició. Són coses molt importants les que estem votant. No voldríem..., preferiríem tenir el guió de com s'ordenen les votacions, i preferim esperar-nos uns minuts i no votar una cosa que ens en penedim molts anys.

Gràcies, presidenta.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Suspensem cinc minuts la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les cinc i un minut.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

(Alfons López i Tena demana per parlar.) Senyor López Tena?

Alfons López i Tena

Sí; gràcies, presidenta. Veiem en els papers aquests que han repartit que hi ha una previsió de votació de propostes sumades quan la nostra petició ha estat que es votessin separatament totes i cadascuna de les propostes de resolució, de tots i cadascun dels grups, per una banda, i, per l'altra, en alguna d'elles, separatament, també, algun paràgraf i alguna lletra, com consta a la Mesa i a la Junta... *(remor de veus)*, que ho hem entregat aquest dematí, en exercici del dret que tenim, agradi o no al Grup Popular.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Començarem les votacions. I per ordenar-les millor el que farem serà votar per ordre de presentació i cada una de les propostes de resolució presentades pels diferents grups parlamentaris, cada una. Serà, ho penso, la millor manera que les votacions es facin correctament, atès l'innombrable nombre de propostes de resolució que s'han presentat.

Per tant, comencem pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

I passem a votació la proposta número 1, que hi ha petició d'una votació separada del número 1.1. És així? *(Pausa.)* És així, senyora Simó?

Anna Simó i Castelló

Presidenta, són propostes de resolució d'Esquerra Republicana. Nosaltres no hem demanat votació separada de les nostres mateixes propostes de resolució; en tot cas, la resta de grups...

La presidenta

Bé. Es vota la 1.1... *(remor de veus)*, 1.1... *(Veus de fons.)* Aquesta votació, 1.1, l'ha demanada el Grup Socialista.

Per tant, comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 103 en contra, 3 abstencions.

Votem, ara, la resta del punt 1. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Nosaltres teníem votació separada de l'1.1, l'1.2 i l'1.4, però l'1.3 el volíem votar separatament. Per tant, hem de votar l'1.2, no la resta del punt 1.

(Pausa.)

La presidenta

Passem ara a la votació del punt 1.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 78 en contra, 3 abstencions.

Passem ara al punt 1.3 o es pot votar la resta de l'1? *(Pausa. Veus de fons.)*

Les transaccions es votaran al final –les transaccions es votaran al final.

(La presidenta dóna la paraula a Jordi Turull i Negre.)

Jordi Turull i Negre

Presidenta, si les transaccions es voten al final, l'1.3 ha estat transaccionat entre el Grup d'Esquerra Republicana i nosaltres. No sé si ho votem ara o ho votem al final? *(Algú diu: «Al final.»)* Al final... *(Veus de fons.)* Doncs, s'hauria de votar l'1.4, sí.

La presidenta

La resta del punt 1, a excepció del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 77 en contra, 3 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 2... *(Veus de fons.)* Un moment, un moment...

(La presidenta dóna la paraula a Dolors Camats i Luis.)

Dolors Camats i Luis

Votació separada, en aquesta resolució, del punt..., de la resolució número 2, del punt e.

La presidenta

El 2.e?

Dolors Camats i Luis

El punt 1.e –1.e–, de la resolució 2.

La presidenta

2.1.e...

Dolors Camats i Luis

...el punt 1.e, de la resolució 2...

La presidenta

Passem a votar primer el 2.1.e. *(Veus de fons.)* Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Presidenta, n'hi ha una altra també demanada, que és la de..., si es pot votar separatament, el punt 1.c, per una banda, i per l'altre el punt 2 íntegrament, separatament.

Per tant, si ho interpreto bé seria 1.c, per una banda; 1.e, per una altra banda; 2, per una altra banda, i la totalitat com a quarta votació.

La presidenta

Senyor López Tena, un moment..., 1.c... *(Veus de fons.)*

Alfons López i Tena

Dos.

La presidenta

I 2.

Alfons López i Tena

Sí.

La presidenta

Passem a votar de la resolució 2, l'1.c –l'1.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor, 48 en contra, 2 abstencions.

Passem a votar ara el 2.1.e.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 70 vots a favor, 59 en contra.

Ara votem la resta del 2.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 83 vots a favor, 49 en contra.

Ara passem al punt 2... *(veus de fons)*, 2.2..., de la proposta de resolució 2, el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 81 vots a favor, 49 en contra, 2 abstencions.

Passem ara a la proposta de resolució número 3.

(Veus de fons.) Senyora Camats?

Dolors Camats i Luis

Sí, senyora presidenta. És per sol·licitar la votació separada de la primera part del punt 2, des d'«El Parlament» fins a «la seva fi, i». Votar aquesta part separatament, i votar també separatament el punt 3.

La presidenta

Fem una primera votació de la proposta de resolució número 3, punt 2, fins a «la seva fi».

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 59 en contra, 60 abstencions.

Passem a votar ara el punt 3; de la proposta de resolució 3, el punt 3.

Comença la votació.

(Alfons López i Tena demana per parlar. Veus de fons.)
No l'he vist. Senyor...

Alfons López i Tena

És un aclariment, de cara que les coses vagin amb un cert ordre, tal com ha plantejat abans el senyor Turull. Aquí en aquest punt, concretament, hi ha una transacció. Si ara es vota aquesta concreta redacció i després es vota la transacció que modifica aquesta redacció, què s'entén aprovada?, la transacció?, la que ara votem?, totes dues?, cap d'elles?, o què?

(Pausa. Remor de veus.)

La presidenta

Deixant aquesta proposta de votació separada per a les transaccionals, votem la resta de la resolució 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 a favor, 49 en contra, 60 abstencions.

Passem ara a la proposta de resolució número 4. Podem votar? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 81 en contra.

Passem ara a la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Hem demanat votació separada –nosaltres, almenys– del punt 5.1 i 5.2, que es poden votar conjuntament. I després tenim el 5.3, 5.4, 5.5, 5.6, 5.7. I no sé si n'hi ha algun més, no ho sé.

La presidenta

Podem votar les propostes de resolució 5.1 i 5.2 juntes? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat aprovades per 111 vots a favor, 18 en contra, 3 abstencions.

Passem a votar la resta del punt 5.

Comença la votació.

(Alfons López i Tena demana per parlar.) Esperí un moment... –un moment. Senyor López Tena?

Alfons López i Tena

Hem demanat... *(per raons tècniques no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador)*, escrit dels punts 3, 4 i 7, que, si ningú no hi té cap inconvenient, 3, 4 i 7 per nosaltres seria un sol bloc. Però, si algú vol portar-los separatament, no posem cap problema. En tot cas, hem demanat votació separada del 3, el 4 i el 7.

(Pausa.)

La presidenta

Senyor López Tena, diu els punts 3, 4 i 7 de la resolució 5? *(Pausa.)* Passem a votar els punts 3, 4 i 7 de la resolució 5.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 48 vots a favor, 79 en contra i 5 abstencions.

Ara votem la resta de la resolució 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.) Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, gràcies, senyora presidenta. Per una qüestió d'ordre. Jo voldria fer una crida al sentit comú. Ho dic perquè portem quinze minuts, hem aconseguit ja votar cinc punts d'un primer grup, i, si fem un càlcul aproximat del nombre de resolucions en què hi han punts, subpunts, i apartats, subapartats i peticions separades, jo faig un càlcul d'unes mil votacions. Això vol dir que al ritme que anem trigarem cinquanta hores. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

Jo demanaria, si és possible, una suspensió breu, analitzem la situació, la valorem i intentem...

La presidenta

Senyor Millo, això mateix estava a punt de fer jo després de parlar amb els dos vicepresidents. *(Veus d'«Ara!», i alguns aplaudiments.)*

Josep Enric Millo i Rocher

Me n'alegro molt, de coincidir tant amb la presidència.

La presidenta

Per tant, celebro que hi estiguin d'acord, perquè el nombre de resolucions presentades ha estat tan gran

i el conjunt d'esmenes tan..., que els documents ens han arribat fins fa mitja hora, els últims. Per tant, difícilment es pot portar una votació d'una manera ordenada i àgil.

Per tant, suspenem, ens reunim la Mesa i d'aquí a deu minuts els tornarem a cridar.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i quatre minuts i es reprèn a un quart de set del vespre i un minut.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió, i demano que escoltin amb atenció.

En primer lloc, en nom de la Mesa, lamentar la situació que s'ha produït i demanar excuses per aquesta situació. Hem constatat que el document de votacions que tenia la Mesa per seguir les votacions i les votacions realitzades no es corresponien amb les peticions dels grups.

També haig de dir que fins a les quatre de la tarda s'han anat presentant votacions i canvis sobre les votacions que s'havien presentat amb anterioritat.

També he de dir que una situació com aquesta no té precedents en aquesta casa. Mai havia passat una situació en la qual hi hagin hagut sis-centes resolucions, més de mil dotze punts, o mil, més de mil punts a votar per separat, i, a més a més, totes les esmenes transaccionals. Harmonitzar tot això ha estat impossible i ens ha obligat a suspendre el Ple i a reunir la Mesa.

La Mesa ha demanat una reunió urgent de la Junta de Portaveus, i, d'acord amb la Junta de Portaveus, hem decidit suspendre el Ple, el Ple del debat de política general, que es reprendrà a continuació del final del Ple extraordinari sobre la reforma de la Constitució. Això permetrà que els serveis jurídics de la cambra, en correspondència amb els serveis de cada un dels grups parlamentaris, puguin presentar les propostes ordenades de votacions i demà puguem fer les votacions.

Per tant, se suspèn la sessió corresponent al debat de política general i es reprèn amb la sessió de Ple extraordinari per la reforma de la Constitució.

Torno a demanar disculpes, perquè crec que no és el que es correspon a un Parlament com el nostre. No havia passat mai, i, per tant, assumim les responsabilitats, però també apello als grups parlamentaris que..., resolucions en nombre com s'han presentat i votacions separades com s'han presentat requereixen probablement una ordenació diferent del debat. I amb la Mesa hem parlat que si això torna a passar, perquè és voluntat dels grups parlamentaris, lògicament, el debat no durarà mig dia, sinó que intentarem que, igual que hi ha dos dies per al debat i les intervencions dels grups i del molt honorable president, doncs, hi haurà també un dia sencer per a la presentació de les propostes, per a la seva harmonització i per poder fer correctament el final del Ple del debat de política general.

Dit això, se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i dos minuts.

SESSIÓ NÚM. 16.1

La sessió s'obre a un quart de set del vespre i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat general sobre la reforma de l'article 135 de la Constitució espanyola (tram. 255-00001/09 i 255-00002/09). Una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Subgrup Parlamentari Ciutadans, Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència i Joan Laporta i Estruch, del Grup Mixt. Substanciació.

La presidenta

Comença la sessió.

Debat

general sobre la reforma de l'article 135 de la Constitució espanyola (tram. 255-00001/09 i 255-00002/09)

Debat general sobre la reforma de l'article 135 de la Constitució espanyola. D'acord amb l'article 134 del Reglament, aquest debat general es regirà segons allò que estableixen els articles 132 i 133 del Reglament i la seqüència acordada per la presidència i la Junta de Portaveus.

En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats. (*Veus de fons.*) La paraula es dóna en primer lloc als grups parlamentaris que han signat la proposta de celebració d'aquest Ple.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors i senyores diputats. Comencem aquest Ple, que és gairebé un ple maleït, perquè no només s'ha acabat col·locant amagat, gairebé, després d'un debat de política general, sinó que ha acabat estant amagat enmig d'un debat de política general i començant, certament, després de certs malentesos o altercats en el mateix Parlament.

El nostre grup parlamentari, efectivament, va ser un dels impulsors, l'impulsor conjuntament, sol·licitant el recolzament d'altres disset diputats d'altres grups parlamentaris, per permetre la convocatòria ineludible en el Parlament de Catalunya d'un ple específic que debatés la proposició de reforma de l'article 135 de la Constitució espanyola. I especificàvem clarament en la petició que havia de ser en el termini més breu pos-

sible, la celebració d'aquest Ple que estem fent avui, i sempre amb el caràcter previ que es fes la votació en el debat, en el Senat, d'aquell canvi constitucional. Això, és evident, no ha estat així.

La sensació, per tant, avui és ben estranya. Iniciem aquest debat amb la proposta de reforma que ja està no només aprovada, sinó signada pel rei, i iniciem gairebé d'amagat, com dèiem, el Ple després d'un intens debat en el debat de política general. Sensació d'estranyesa o de perplexitat, podríem dir, davant de la poca importància que la majoria que podia permetre la celebració d'aquest Ple a temps li dóna al propi Parlament de Catalunya, perquè no li ha donat veu en aquest procés de reforma.

El fet que va impulsar el meu grup parlamentari a demanar la celebració d'aquest Ple és un fet certament excepcional, excepcionalment greu i negatiu, diríem nosaltres, una reforma constitucional feta amb improvisació, perquè s'ha fet en un temps rècord i exprés, però també amb sectarisme i exclusió, perquè s'han exclòs de la negociació les forces polítiques que van formar part del consens constitucional, perquè ni tan sols els partits que en el seu moment també van participar en aquest pacte han participat en la reforma, perquè ni els hereus del PSUC, ni tampoc Convergència i Unió, però tampoc els sindicats han estat cridats a dir-hi res, en aquesta reforma, i sobretot amb el menyspreu cap a la ciutadania, que, podent ser consultada finalment sobre la reforma, també se li ha negat el dret de dir-hi la seva.

Però què ha passat perquè s'argumenti que cal una reforma tan barroera i esbiaixada? Certament, un context de crisi econòmica que té en l'estancament de l'economia i la destrucció de l'ocupació el principal efecte i que té, alhora, un impacte en la recaptació de les finances públiques que es tradueix de forma immediata en dèficit públic. Però hi ha un element nou respecte a altres situacions de crisi econòmica anteriors: ara, precisament quan els estats més necessiten endeutar-se per revertir la situació que provoca la caiguda d'ingressos, el seu deute esdevé una mercaderia amb què especular i generar beneficis ingents als mercats. Podríem pensar que això porta precisament aquests governs, aquests estats, a protegir la seva economia i capacitat financera, a regular d'una vegada per totes els mercats i a posar límits a l'especulació, que en el fons és l'enriquiment a base de fum i no pas de treball o d'esforç. Però no, la resposta d'alguns governs, també la del Govern espanyol, davant la situació, la que també aplaudeix i segueix en el fons, tot i que no la forma, el Govern català, és limitar la seva pròpia capacitat de donar respostes a les necessitats de la gent.

Com era la frase del president Mas ahir en el debat de política general? Allò que «l'economia de mercat té com a funció la justícia social amb la intervenció dels poders públics», no? Doncs, el dia de la reforma de la Constitució, els poders públics devien estar de vacances, i la justícia social es sacrifica en ares del benefici.

I és així perquè, com dèiem, aquell 23 d'agost, el passat 23 d'agost, el president del Govern espanyol proposa una reforma per incorporar la limitació del dèficit de totes les administracions públiques, acceptant allò

que la cancellera alemanya i el president del Govern francès havien decidit prèviament, una proposta de reforma que va rebre el suport entusiasta del Partit Popular, gairebé diríem amb més entusiasme de l'oposició que del mateix Govern.

En la intervenció posterior del meu grup parlamentari ja valorarem el contingut d'aquesta reforma i les seves conseqüències, però sí que volem explicar què és el que ha fet el nostre grup parlamentari, amb tota la modestia dels deu diputats i diputades, però també amb tota la contundència que ens dona ser representants del poble de Catalunya.

Primer, vàrem impulsar una sol·licitud de compareixença dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat, just abans de la votació de les Corts, precisament per demanar-los quin era el sentit del seu vot l'endemà, però sobretot per demanar-los que amb la seva signatura fessin possible el referèndum sobre la reforma, perquè donessin veu també al poble de Catalunya.

Després, vàrem enviar una carta a tots els diputats i senadors de l'Estat per demanar que s'afegissin a la proposta de referèndum, en un últim intent perquè, un cop aprovada la reforma, aquesta tingués l'oportunitat de ser validada o rebutjada pels ciutadans de Catalunya i de la resta de l'Estat. Tampoc en això ens han acompanyat els diputats suficients.

I en tercer lloc, hem impulsat la celebració d'aquest Ple específic al Parlament, perquè el Parlament pugui debatre la reforma. Volíem un debat que tingués incidència en el procés de tramitació, i així s'especificava en la sol·licitud, com he dit abans, però la majoria de la Mesa primer, i la majoria de la Junta de Portaveus després, ens han col·locat finalment aquest Ple després que tot el procés hagi acabat. Alguns ens han dit que és un ple inútil. A nosaltres donar explicacions i rendir comptes a la gent no ens sembla que sigui del tot inútil, sincerament.

Mirin, no sé si és molt o poc; voluntat, no ens la poden negar. Ho hem intentat tot, jo diria que fins i tot més del que ens toca per la responsabilitat dels diputats, dels vots i del que alguns a vegades volen reconèixer. Però altres amb seixanta-dos, amb vint-i-vuit o amb divuit diputats no han proposat res, cap iniciativa, perquè aquesta reforma pogués acostar-se més als ciutadans i pogués fer-se entendre.

Podem imaginar que tant el Partit Socialista, impulsor de la reforma a Espanya, com el Partit Popular, principal *supporter* d'aquesta iniciativa, fossin refractaris a donar transparència i participació al Parlament, quan l'han negada a les Corts. Un no volia el Ple, l'altre no volia que vinguessin els senadors, i cap dels dos ha signat la petició de referèndum.

Però constatem que tampoc Convergència no s'ha cregut que el Parlament pogués tenir un paper, un pronunciament previ a la reforma, abans que estigués decidida. Sí, Convergència ha signat la petició de referèndum, és cert, a última hora, quan ja sabia que no hi havia cap transcendència i que no tindria impacte a l'hora de demanar el referèndum.

Per a Iniciativa el dret a decidir existeix i s'exerceix també cada dia, fent d'aquest Parlament un parlament sobirà, amb presència en els debats reals, i no quan ja no hi ha res a fer. El calendari no permet que, certament, aquest Ple tingui un impacte, cert, però permet que un parlament com el nostre i el poble que hi és representat no quedin al marge d'una reforma que ens hipotecarà els propers anys.

Nosaltres intentarem donar-li tota la solemnitat i la importància, a aquest debat, i així ho esperem de tots els altres grups parlamentaris, perquè li ho devem al poble de Catalunya, a qui representem, que ens ha escollit i que ens demana que siguem la seva veu.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyora presidenta. President, Govern, diputats i diputades... Presidenta, si em vol... Molt bé.

No exhauriré el temps que tinc per a aquesta primera intervenció. Aquesta primera intervenció la volia utilitzar per situar-nos per què estem fent aquest debat, per què l'hem demanat i quina és tota l'evolució per arribar fins aquí.

Nosaltres vam demanar al president de la Generalitat, després de saber que es faria aquesta reforma constitucional exprés, que sol·licités una convocatòria de ple urgent i específic abans que les Corts espanyoles debatessin i votessin la reforma constitucional que plantejaven el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Popular, perquè enteníem que el que s'estava produint i s'ha acabat produint al Congrés dels Diputats era un precedent molt, molt perillós, a l'hora d'establir acords dels dos partits majoritaris en àmbit estatal, a l'hora de prendre decisions en contra dels interessos de Catalunya i de la seva gent. Perquè enteníem que aleshores, davant d'això, era bo que el president convoqués, demanés de comparèixer i que el Parlament i el Govern expressessin la seva opinió i fixessin un posicionament públic sobre aquesta modificació exprés de la Constitució espanyola, el que això implicava i la manera com s'estava duent a terme, cosa que acabarem fent avui.

Finalment vam haver de ser Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Mixt els que vam ser àgils i més proactius per fer allò que els grups més grans sembla que no tenien gaire ganes de fer, i que no és altra cosa que el poble de Catalunya, representat en aquest Parlament, pogués dir-hi la seva per boca dels seus representants, almenys, sobre aquesta reforma constitucional. I fer-ho a temps, i fer-ho abans que es cloguessin els debats en el Congrés dels Diputats i en el Senat.

I aleshores vam demanar, i ho continuarem demanant en el futur, que la Mesa del Parlament actués amb ce-

leritat davant de les demandes de l'oposició; que, un cop aconseguit –perquè vam aconseguir les signatures mínimes de vint-i-set diputats perquè el Ple fos d'obligatòria celebració–, es convoqués una junta de portaveus, que era possible i s'ha fet d'altres vegades, dos dies després, com a molt, que la petició entrés a registre, una reunió d'urgència, per tant, i extraordinària que donés temps perquè el Ple es pogués celebrar dilluns o dimarts de la setmana vinent, i, per tant, fer-ho almenys abans que es votés al Senat. Al Congrés ja no hi érem a temps, però al Senat sí. Això no va poder ser tampoc.

I també vam demanar al Grup de Convergència i Unió, el principal grup de la cambra, que comparteix el rebuig o el no-acord sobre la reforma constitucional amb els signants de la petició, que per responsabilitat al Parlament poguéssim expressar-nos, com ho farem avui, abans de la darrera votació. Això tampoc no va poder ser.

I, finalment, hem estat Iniciativa per Catalunya Verdes - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Mixt que hem forçat la convocatòria d'aquest Ple, però un ple que arriba tard. Però, perquè aquest sigui un ple simbòlic, perquè és un ple simbòlic, perquè no té efectes pràctics sobre les votacions que es van dur a terme al Congrés dels Diputats ni al Senat, no volem renunciar al fet que aquest debat tingui lloc. I per això, avui estem molt cansats, molt, segur, i segur que si algú encara ens està mirant o escoltant per la ràdio està encara més cansat que nosaltres, però, per dignitat, tocava fer aquest Ple. I intentarem fer-lo de la millor manera possible, perquè, si no, seria posar terra per sobre d'una reforma exprés que és inadeguada, que és antisocial, que és gens participativa, perquè s'ha fet no només d'esquenes a Catalunya i a determinats partits –a nosaltres ens és igual si es fa d'esquenes a Esquerra Republicana de Catalunya, creguin-me–, però s'ha fet d'esquenes a determinats partits, però sobretot d'esquenes a la ciutadania, que no ha pogut dir-hi la seva. I que té conseqüències, i després les explicaré, més enllà del que significa aquesta reforma constitucional com a precedent per a altres formes constitucionals.

Què és el que esperem Esquerra Republicana d'aquest Ple? Mirin, l'any 78 el catalanisme polític va donar un suport majoritari a la Constitució espanyola; no és el cas d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no hi vam donar suport. Per tant, creiem que convé, ara que hi ha hagut una possibilitat de canvi d'aquest suport..., l'any 78 quan es va fer la Constitució la majoria del catalanisme polític a Catalunya hi va estar a favor; en aquesta reforma constitucional, aquesta situació ha canviat. I, per tant, què ens agradaria a Esquerra Republicana? Que, malgrat les diferències dels nostres plantejaments, del perquè de no legitimar aquesta reforma constitucional, d'aquest debat en pugui sortir una majoria parlamentària aquí, al Parlament de Catalunya, que no dona suport a la reforma constitucional i que, d'una manera àmplia, amb un nucli dur de resposta, es posa d'acord per dir: «No donem suport a aquesta reforma constitucional.»

Després hi haurà altres qüestions i raons que seran diferents en tots i cadascun de nosaltres, però poder almenys evidenciar que ara sí, en aquest Parlament, a diferència de l'any 78, sí que hi ha una majoria àmplia que no està per aquesta reforma constitucional.

Esperem aconseguir-ho al final d'aquest Ple.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, consellers i conselleres, diputats i diputades, des de Ciutadans vam demanar i ens vam sumar a la petició que van fer altres grups parlamentaris per debatre sobre la reforma constitucional, però sobretot per debatre les conseqüències de la reforma constitucional. Com alguns han dit des d'aquesta tribuna i com veuran durant el debat i a les propostes de resolució, si bé compartim el necessari debat sobre aquesta reforma, no compartim, com és obvi, posició respecte la reforma.

Des de Ciutadans pensem que aquesta reforma té conseqüències polítiques i pressupostàries, i per això creiem no només necessari, sinó imprescindible fer un debat sobre les conseqüències d'aquesta reforma. No és important que a partir d'ara hi hagi un sostre a totes les comunitats autònomes, ajuntaments, ens públics, en definitiva, que estigui fixat, com a mínim –ja parlarem després de l'ambigüitat de la reforma–, com a mínim, constitucionalment i que a més hi hagi una llei orgànica que hagi de dir quins són aquests límits? No és important això? És només simbòlic? No. És només, com alguns diuen, contra Catalunya? No. Alguns podem dir que algunes coses són a favor de Catalunya, a favor que no gastem més del que tenim, per exemple; a favor que es compleixin la Constitució i les lleis de Catalunya.

No deixa de ser curiós, i ho veurem durant el debat, que hi hagi gent que es consideri legitimada per dir que pensa de la Constitució. Per dir que pensa un de la Constitució és important respectar-la, és important formar-ne part i respectar-la. I, per tant, nosaltres, que la respectem i que per això creiem que les formes no han estat adequades, pugem aquí, des d'aquesta tribuna, i també quan signem aquest Ple, perquè creiem que una constitució no és un decret: una constitució és la carta magna d'un estat, d'un país, d'una nació. És així. I, per tant, les reformes que no s'han fet durant molts anys quan es fan s'han de fer explicant-les, el perquè, parlant, i, si pot ser, que els ciutadans ho ratifiquin a les urnes. Per tant, aquest és el motiu crític per què Ciutadans creu que la forma no ha estat adequada: perquè una constitució no és un decret d'un govern, ni tan sols un decret d'un govern de la Unió Europea, ni un caprici del Banc Central Europeu; una constitució és l'ànima, en definitiva, d'un país o una nació. I és la realitat. Per tant,

nosaltres el que volem posar sobre la taula és com ens afecta i com s'ha fet i de quina manera.

No compartim el criteri que s'hagi fet contra Catalunya. Ja sabem que mig món està contra Catalunya. Ho dic irònicament, perquè sentint-ne alguns sembla que la senyora Merkel, que el senyor Trichet, que tots aquests són contra Catalunya, també, m'imagino, no? Però, bé, en qualsevol cas hi haurà qui ho sostindrà des d'aquesta tribuna, en serà capaç també, no?

Jo crec que no, jo crec que no és contra Catalunya. Jo crec que és una reforma mal feta, a corre-cuita, ambigua, però, això sí, amb una finalitat última que des de Ciutadans compartim, que és que no es pot gastar més del que es té, perquè, si no, s'acaba malament, que no es pot aixecar el sostre de despesa de les comunitats autònomes ni dels ajuntaments, perquè acaben en fallida, acaben amb un dèficit el doble o el triple del que diuen. No es pot gastar més del que es té. I ho sap qualsevol emprenedor i ho sap qualsevol empresari i qualsevol pare de família. Per tan, ho hem de saber o ho hauríem de saber, com a mínim, les institucions, no?, que representem els ciutadans.

Abans s'ha dit que estàvem cansats. Miri, jo estic com una rosa, i els ho dic així de clar, com una rosa, sí, perquè tenim la sort de representar els ciutadans de Catalunya, perquè estem al Parlament de Catalunya, que és la institució autonòmica que representa en l'àmbit autonòmic els ciutadans, perquè tenim una constitució i un espai de llibertat i de democràcia que permet que qui no creu en la Constitució pugui parlar de la Constitució, que permet que aquells que fins i tot s'aixequen i se'n van i no respecten la institució hi siguin. És així. Nosaltres estem contents i satisfets que en aquest Parlament es pugui debatre sobre això.

Que es podrien fer les coses millor? Sens dubte. Jo aprofito la part que em toca, poca, però, perquè a aquells ciutadans que ens estiguin veient o ens hagin vist durant el dia d'avui, doncs, els avanço disculpes, disculpes perquè realment del que avui estem parlant aquí i del que avui parlàvem de política general són temes importants, i, amb la que està caient fora, crec que més que dinamitar les institucions el que hem de fer és cuidar-les i el que hem de fer és respectar-les i el que hem de fer és guanyar-nos el sou cada dia i no, doncs, renegar del que han fet molts ciutadans confiant en nosaltres per estar aquí.

Per tant, nosaltres volem debatre tot això, volem que es debatís la forma, el fons i les conseqüències. I aquí és on el Govern i aquí és on el Parlament han de dir què pensen fer amb aquests límits pressupostaris. Des de Ciutadans ja ho avancem ara: creiem que s'han de complir i no hem d'anar a duplicar normes ni a triplificar ni a fer reptes jurídics entre normes autonòmiques i llei orgànica; el que hem de fer és posar-nos d'acord per saber quin és el nostre límit i quan el complirem.

El Govern s'ha avançat fent una proposta d'equilibri pressupostari. Nosaltres celebrem que es pugui parlar d'aquest debat, d'equilibri pressupostari; em sembla que és un tema molt important per a una administració pública. Però també volem fer que sigui de forma lleial, lleial amb l'Estat, lleial amb les institucions. No

és un repte, això, senyor president, aquells que formen part del Govern, no és un repte contra Catalunya, no és l'exclusió de Catalunya; en tot cas, qui es vulgui sentir exclòs de la Constitució serà perquè vol, serà perquè no en forma part, serà perquè ha canviat i no accepta les tesis i les bases de la Constitució i del constituent, no d'aquells que les respectem. Però el debat seriós en aquest debat, el que ens agradaria treure de profit d'aquest debat que tenim avui aquí, és conseqüències, pactes possibles entre grups parlamentaris per adequar els pressupostos, la línia d'actuació, tot allò que fem a aquells límits que estem fixant pressupostàriament.

Per acabar, ens agrada que hi hagi un límit del dèficit? Sí. Qui va aixecar el límit del dèficit? El senyor Zapatero. Qui l'ha tornat a posar? El senyor Zapatero. És una realitat. Ho dic perquè els ciutadans es situïn perquè estem en aquest moment: perquè el senyor Zapatero va dir que, en això dels dèficits, bah!, que cadascú podia fer la seva, i així anem, així va la comunitat autònoma aquesta i la de Castella - la Manxa i totes les que comencin a fer intervencions generals i es vegi quin és el real dèficit que tenen, i ajuntaments que estan literalment sense pagar proveïdors. I aquesta és la situació a què condueix el desgavell de no posar límit deficitari, en aquest cas, a l'àmbit públic. Oi que qualsevol empresa ha de tenir un límit i ha de pagar els seus deutes? L'Administració, la primera.

Per tant, nosaltres volem centrar el debat en això i ens agradaria que, més que un debat, novament un debat Catalunya i contra Catalunya i totes aquestes coses, en aquest cas, fem un debat d'estat, un debat de com aplicarem el que ens diu l'Estat i de quina manera ho podem fer conjuntament, i tenint en compte que estem a Espanya i a la Unió Europea, i que, per tant, no vivim en una placa tectònica enmig del Mediterrani, sinó que vivim a Espanya i a la Unió Europea, i som part de l'Estat, i aquesta institució, els ho recordo, que suposo que ho deuen saber millor que jo, forma part de l'Estat, i per tant la Generalitat és part de l'Estat que ha d'aplicar aquesta reforma constitucional.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé, molt honorable presidenta, molt honorable president de la Generalitat, conselleres, consellers, il·lustres diputats, il·lustres diputades, bé, jo penso que aquest Ple va tard –va tard. I, amb tots els respectes per la diputada que també m'ha precedit, home, jo crec que no té res a veure amb la dignitat aquest Ple; en realitat va tard, és extemporani; quan el vam signar, doncs, era per fer-ho abans de la decisió al Congrés, després abans de la decisió del Senat, i ara ja va tard.

A més a més, parlant ja del contingut, penso que la reforma constitucional que han fet la veritat és que no calia fer-la tan exprés i tan ràpida, perquè, si no en-

tren en vigor fins al 2020 les limitacions del dèficit que s'hauran de fer, no fa sentit que tot anés a corre-cuita. Per tant, la sensació és que el que han fet és una demostració de força dels dos grans partits de l'Estat de cara a demostrar a la resta que qui manen són ells quan es posen d'acord en qüestions per ells d'estat i d'interessos, òbviament, espanyols, que quan entren en conflicte amb els interessos catalans, doncs, sempre hi sortim perdent.

En aquest sentit, dir també que queda demostrat i acreditat amb aquesta reforma exprés de la Constitució que als catalans només ens volen per pagar i prou, perquè s'ha demostrat que els partits catalans..., catalanistes que estan representats al Congrés, perquè, de fet, també, doncs, hi han partits catalans representats, com és el Partit Popular i el Partit Socialista, que van votar aquesta resolució exprés..., doncs, realment no servim només que per pagar i prou.

I ho diré suau, per no semblar agressiu: a mi em va saber molt de greu veure el paper galdós, i ho dic amb tots els respectes pels que participen del grup parlamentari de la persona que esmentaré, veure com el senyor Duran i Lleida, a darrera hora, a corre-cuita, volia sortir a la foto. Va fer un paper molt galdós. I com a català em va fer, doncs, home, certa vergonya veure aquest paper, que no calia després, en fi, de l'insult que s'ha fet a Catalunya i als catalans amb aquesta reforma exprés de la Constitució.

Senyors, només ens volen per pagar i prou, ho repetixo.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Govern, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta, molt honorable presidenta. Molt honorable president, consellera, consellers, diputats, diputades, bé, després d'escoltar les intervencions dels portaveus dels grups que varen sol·licitar aquest Ple extraordinari, crec que és bo, encara que sigui breument, tornar a expressar el parer del Govern amb relació a la modificació de l'article 135 de la Constitució.

De fet, no els diré res de nou; ahir mateix el president en va fer esment en el debat de política general, i des del primer moment el Govern ja ha fet sentir la seva protesta tant per les formes com pel fons d'aquesta modificació.

I tot i que és cert que aquest debat es produeix, doncs, en un moment en què ja s'ha votat, s'ha aprovat la reforma al Senat i al Congrés, i inclús ha estat publicada al BOE, des del Govern no renunciem a tornar expressar, com els deia, el nostre rebuig i la nostra més enèrgica queixa en aquest sentit. Una queixa que tampoc hauria servit ni alterat res encara que aquest debat s'hagués celebrat setmanes enrere, perquè, tot i que

el posicionament del Govern ha estat clar i contundent des del primer dia i també així el dels diferents grups parlamentaris contraris a la reforma, que també han manifestat des del primer dia la seva posició, davant d'aquest rodet i davant d'aquest acord de ferro de PSOE i de PP, les queixes de llavors són exactament les queixes d'ara.

I no els diré res que no sàpiguen si els dic que el Govern comparteix el principi d'estabilitat pressupostària, el comparteix, i n'estem donant mostres dia a dia, mostres evidents; l'estabilitat l'hem defensada des del primer dia de prendre posició. Des del Govern ho estem fent amb rigor, ho estem fent amb coratge, ho estem fent amb seriositat, i ho estem fent per reduir el dèficit i mantenir un estat del benestar sostenible que garanteixi els drets fonamentals i els serveis essencials.

I vostès saben que el Govern de la Generalitat també és partidari del rigor pressupostari: no podem gastar més del que ingresem. I tot això que pot semblar una obvietat, potser no ha estat aquesta la norma que s'ha seguit fins ara, i a tots... –ahir mateix ho dèiem també en el debat de política general–, a tots ens agradaria que els recursos fossin inesgotables, però sabem que això no és possible, i gastar més del que ingresem no ens ho permeten, avui en dia, ni els mercats financers, i, més important encara, no ens ho permet tampoc la nostra consciència. Perquè tot allò que no paguem avui, un dia o altre ho hauran de pagar els nostres fills, els nostres néts. Ahir mateix ho deia el president: «No podem deixar als nostres fills com a llegat una acumulació de deutes i d'interessos a pagar, perquè això no seria ni sostenible ni solidari.»

Per tant, assumim i compartim que hem de facilitar senyals clares de seriositat i de rigor amb la gestió pública, i, si ho fem, també crearem aquest entorn més favorable, més competitiu que afavoreixi el creixement econòmic i que generi ocupació, que és la prioritat del Govern de la Generalitat. Per tant, rigor i austeritat en la gestió pública és el que defensem i crec que, a més, n'hem donat mostres considerables, més enllà de les frases buides, nosaltres ens hem pogut arremangar i posar a treballar.

Deixi'm que els digui, també, que encara que poguéssim coincidir en la necessitat de constitucionalitzar el rigor pressupostari, mai no podríem estar d'acord en la manera en què s'ha fet aquesta modificació i amb tot el que significa. Ras i curt, des del Govern creiem que amb aquesta reforma s'ha trencat el consens constitucional. I això és molt perillós. La Constitució del 78 amb les seves virtuts i els seus defectes, però, era una norma gestada des de la voluntat de consens. Va ser votada pràcticament per tothom i, millor o pitjor, tothom l'enteniem com una norma que havia de garantir i impulsar els drets de tothom en comptes d'entendre-la com una imposició d'alguns en contra del parer dels altres.

La sentència del Tribunal Constitucional de juliol de l'any passat ja va evidenciar que estàvem molt a prop de la trencadissa. Amb el seu contingut ja es va veure que la Constitució no era ben bé la garantia de la voluntat democràtica dels catalans, sinó una manera de

limitar aquesta voluntat i encara més quan s'interpreta des d'una òptica centralista. Ara, però, amb la modificació expressa de l'article 135, acordada per PSOE o PP, el que s'ha vist és que en la política estatal, pel que fa a les grans qüestions d'Estat, s'ha perdut qualsevol voluntat de consens.

I no es tracta de dir que no s'ha aconseguit el consens; la realitat és que ni tan sols s'ha buscat, ni tan sols s'han intentat. I en un article que modifica la capacitat financera de les comunitats autònomes i dels ajuntaments, uns i altres no tenien res a dir-hi? El Govern de la Generalitat en aquesta reforma no ha estat consultat, ningú no ha buscat ni que sigui en les formes el nostre consens i, encara menys, pel que fa al fons.

Per tant, som contraris, ho hem dit per activa i per passiva, a una reforma que no neix del consens, sinó que neix de la imposició. Podríem debatre si el consens obliga a trobar unanimitats o no, però no hi ha dubte que una reforma constitucional no es pot fer per l'article 33. Tot això, com els deia, sense intentar ni buscar cap tipus de consens.

I lamentem que s'hagi fet una reforma expressa sense comptar amb el consens de la majoria de les forces polítiques que vam intervenir i que vam ser claus en el procés constituent. Així mateix, pensem que una reforma seriosa com aquesta requeria també un consens, però també un termini raonable. Els posaré un exemple: la reforma de la constitució alemanya, del 2009, va tenir com a finalitat modernitzar les relacions financeres entre la federació i els *Länder*, i és va iniciar el desembre del 2006, amb l'establiment d'una segona comissió sobre el federalisme que va integrar els *Länder* i les veus municipals i que va cloure els seus treballs el juny del 2009. Aquesta tramitació, què s'ha allargat? Dies..., tres dies, quatre dies? A Alemanya, ho repeteixo, van intervenir-hi els *Länder*, les associacions municipalistes i, fins i tot, els alcaldes de les grans ciutats com Berlín, Bremen o Hamburg.

Dies enrere, en aquest sentit, l'alcalde Trias, en un article publicat a la premsa catalana es queixava amargament dels efectes catastròfics que també aquesta reforma tindria sobre els ajuntaments i la seva capacitat d'inversió. I és lamentable que se'ns digui que aquesta reforma està inspirada en tot allò que va fer Alemanya el 2009. És lamentable, i és trist i és fals, a més a més, perquè se'ns amaga que tot aquell esforç per regular el finançament anava, també, acompanyat d'un intens debat sobre el paper que han de jugar els principis de solidaritat i igualtat en el si del model alemany.

També és trist que se'ns amagui que el Tribunal Constitucional alemany va sentenciar que no es pot modificar l'estructura financera des de l'Estat sense la participació de tots els territoris. No té cap sentit encotillar el nostre finançament amb tot de topalls i lleis fetes des de Madrid, i per contra, ni escoltar, ni voler entrar de cap manera a regular el dèficit fiscal, fins i tot la solidaritat entre territoris. Al Partit Popular i el Partit Socialista els haurien de suspendre segurament, no només per copiar, sinó per haver-ho fet malament. Però és cert, també, que podríem haver aprofitat tot aquest procés per posar límits raonables a la solidaritat.

En resum i per anar acabant, aquest procés ha trencat, com els deia, el consens constitucional: no s'han fet les coses bé, no hi ha hagut ètica política i no s'ha comptat amb la resta dels partits polítics, ni amb les altres institucions i tampoc amb els ajuntaments.

No només això, sinó que s'ha deixat de banda tota la ciutadania, correspon a les persones i als ciutadans també decidir quina és la constitució que volen, tot i que tècnicament l'article modificat no necessitava d'una consulta popular. Crec que els ciutadans mereixien ser consultats, diguin el que siguin altres grups polítics. I, en aquest context canviar la Constitució sense donar veu a ningú, i a més argumentant que això és una imposició dels mercats, és encara pitjor que un nyap, és un error.

Pel que fa al fons d'aquesta reforma, també, plantejar-nos si els objectius perseguits precisaven d'una reforma constitucional. Atenent les explicacions de socialistes i del Partit Popular, se'ns ha dit que aquesta era una reforma imprescindible per garantir la solvència dels nostres mercats i generar confiança. El temps dirà si aquest és el cas, però, deixi'm, en tot cas, expressar els nostres dubtes.

I, sense ànims de donar lliçons a ningú, però, seria bo –almenys així ho creu el Govern– que la confiança i la credibilitat dels mercats no es guanya ni amb esmenes precipitades, ni improvisades, sinó que es guanya cada dia governant amb rigor, amb coratge i amb encert, demostrant capacitat de lideratge i exhibint un conjunt de polítiques econòmiques coherents.

I tothom sap que a l'hora de parlar d'estabilitat i rigor, ens hi haurien trobat. I també saben que no ens cal cap llei orgànica. Catalunya, el Parlament català ha d'establir i ha de poder establir perfectament quin és el seu dèficit. I així ho hem impulsat des del Govern de la Generalitat aquest dimarts quan vàrem aprovar, en el si del Govern, el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària pel qual es fixa com a objectiu un dèficit estructural del 0,14 per cent del PIB per al 2018 –per al 2018–, i que esperem que ben aviat pugui estar en aquest Parlament amb el concurs de tots vostès.

Com deia, aquest dimarts, i el president ho deia: «Aquesta és una llei basada en el sentit comú i sobretot en no voler estirar més el braç que la màniga.» I aquesta futura llei es fonamenta en les competències que ens atorga l'Estatut en matèria pressupostària i d'endeutament. Per això mateix, i sense cap reforma constitucional amb aquest nou projecte de llei, des del Govern de Catalunya volem regular nosaltres mateixos la nostra capacitat d'endeutament.

La reforma constitucional en perseguir els mateixos objectius no ha d'alterar les nostres previsions ni les nostres polítiques. I a tot això és evident que caldrà estar-hi molt amatents, ara mateix ens feien l'alerta pel fet que la futura llei orgànica que preveu la reforma constitucional no vulgui acabar laminant les nostres competències.

En definitiva, hi ha el perill també que aquesta reforma ens acabi volent laminar l'autonomia financera. I, com s'ha dit, sense autonomia financera no hi ha autono-

mia política, no hi ha autogovern. I és cert que aquest Govern ni vol ser alarmista ni vol creure en fantasmes, però tres dècades després d'enterrar-la, l'esperit de la LOAPA se'ns ha tornat a aparèixer.

Sí, també sap greu, que, a més, amb aquesta reforma s'hagi pres el nom d'Europa en va. Des de Catalunya som els primers en assumir que cal garantir l'estabilitat del conjunt de la zona euro i l'estat del benestar. Fins i tot, acceptem que diferents qüestions que afecten l'estabilitat pressupostària ens vinguin marcades per la Unió Europea, però no d'aquesta manera, innecessàriament, sota un *orden y mando* estatal i amb els tics més rancis de l'autoritarisme i el centralisme espanyol. Aquest és, doncs, el parer del Govern de la Generalitat a propòsit de la reforma constitucional efectuada.

Podríem parlar segurament de moltes altres qüestions i, fins i tot, de la deficient tècnica normativa o del caràcter excessivament reglamentista del nou text, i que guarda ben poca relació amb la resta del contingut constitucional. Però, en síntesi, el que ens ha de portar a reflexionar és aquest gravíssim trencament del consens constitucional i que ens arriba després de les profundes esquerdes de l'any passat.

La Constitució, és cert, que amb les seves virtuts i els seus defectes ha deixat de ser una eina de tots per passar a ser una cosa que els partits estatals poden canviar quan volen i com volen, sense haver d'escoltar a ningú, ni de tenir-los en compte. Ha faltat també, en aquest sentit, la lleialtat institucional; ha faltat la lleialtat institucional amb els ajuntaments i, encara pitjor, amb Catalunya. D'alguna manera, és com si ara, ja, la Constitució no fos una norma estable, sinó que és un text que sabem que es pot canviar segons les majories que hi hagi en cada moment. I això ho hem de tenir en compte.

I encara que des del Govern puguem compartir la necessitat de rigor i d'equilibri financer, el que ens preocupa i el que volem defensar és el nostre autogovern. Per això, ja hem començat a fer els deures i a regular aquestes qüestions d'una manera seriosa, rigorosa des d'aquest Parlament.

I ens trobem, senyores i senyors diputats, en un moment difícil, i caldrà estar molt amatents a qualsevol atac contra la nostra capacitat d'autogovern. Primer va ser la sentència constitucional, després atacs al català, el català a l'escola. Ara els dos grans partits es posen d'acord per fer una reforma constitucional exprés que margina Catalunya, tot amb una voluntat recentralitzadora de l'Estat.

I no voldria cridar el mal temps, però dies enrere, un dels pares de la Constitució, en Miquel Roca, advertia del perill imminent que els grans partits estatals es possessin d'acord en modificar la Llei electoral, escanyant-nos encara més amb la seva voluntat uniformadora. Nosaltres ens hi oposarem amb totes les forces. Però, si això fos així, i davant d'aquest perill, senyores i senyors diputats dels diferents partits polítics, legítims representants de Catalunya, vostès què pensen fer? Si això passa, vostès donarien suport a una llei

que limitaria la pluralitat de la representació de Catalunya al Congrés?

Aquesta és, senyores i senyors diputats –aquesta ho és–, com deia, la posició del Govern pel que fa a la reforma exprés i no consensuada de l'article 135 de la Constitució. Ni ens han agradat les formes, ni ens ha agradat el fons que en resulta. Perquè, a més a més, Catalunya sempre ha fet una important contribució a la transició democràtica espanyola, i ara es posen d'acord per excloure-la del consens.

Tot i això, tinguin molt clar que aquest Govern farà tot allò que calgui, farà tot el que faci falta per preservar l'autogovern de Catalunya i la nostra capacitat de finançament.

Moltes gràcies, per la seva atenció.

La presidenta

Continuem ara el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., moltes gràcies a la portaveu del Partit Popular; jo ahir no la vaig escoltar en el seu debat, però ella sí que ho fa avui, i, per tant, com jo crec que la cortesia i les formes parlamentàries són molt importants, convé dir-ho. Gràcies, vicepresidenta, per la seva intervenció, que no compartim en cap extrem, però per haver participat en aquest debat amb arguments que sens dubte ens han de moure a la reflexió i requeriran algun comentari.

És legítim, i ho ha fet algun grup, preguntar-se sobre el sentit d'aquest debat; un debat sobre una reforma ja aprovada per part del Congrés dels Diputats i el Senat, que van ser dissolts dilluns passat. Però en tot cas jo crec que és bo que aprofitem per donar els arguments, cada grup parlamentari, en defensa de la seva posició per enriquir el debat polític a Catalunya.

Si m'ho permet, i amb respecte, senyora vicepresidenta, a molts les llàgrimes de Convergència i Unió ens semblen una mica llàgrimes de cocodril. Si realment era tan greu per a la nostra nació una reforma d'aquestes característiques, se'ns fa molt difícil explicar per què aquest debat en aquest Ple es fa tan tard.

En segon lloc, com m'ha fet una pregunta, amb molt de gust la hi responc. El nostre grup parlamentari està a favor de reformar la llei electoral espanyola per fer-la més proporcional, per apropar els representants al poble i a nosaltres; que, ens agradi o no, però, en fi, Alemanya és per nosaltres guia per moltes coses, per aquesta reforma, per la llei electoral catalana, espero, espanyola, si es canvia, i també pel model de finançament de les comunitats autònomes, vicepresidenta. I d'això, doncs, potser en parlarem, si és que en podem parlar en una comissió que avui ha rebut una estocada perquè ja se li ha dit el que ha d'aprovar, que és la Comissió d'Estudi per al Concert Econòmic.

El nostre grup parlamentari vol manifestar el seu suport a la reforma de la Constitució, en estricta coherència amb el vot favorable dels nostres diputats i senadors. En primer lloc, per responsabilitat, certament, però també per convicció. La mateixa amb què vàrem votar l'article 3.184 de la Constitució europea; malauradament no va entrar en vigor perquè altres països hi van dir que no, però si algú té interès de llegir-ho veurà que l'article 3.184 del Tractat pel qual s'estableix una constitució per a Europa explica exactament el criteri d'equilibri pressupostari que es demana, que es demanava, i les exigències als països membres de la Unió. Però també amb la mateixa convicció amb què vam votar l'article 214 del vigent Estatut d'autonomia de Catalunya, al qual després em referiré.

És cert, i la vicepresidenta en això té tota la raó, i perdono que ho digui en castellà, però ara no em surt l'expressió catalana, *no me duelen prendas* a donar-li la raó que la reforma s'ha produït tal vegada de forma massa ràpida i sense un consens encara més ampli; més ampli que el que significa el vot de 316 diputats dels 350 que integren el Congrés i el vot de 233 senadors dels 261 que integren el Senat. Així com la rapidesa em sembla justificada, com a resposta a un requeriment urgent i a una situació convulsa, ens hauria agradat un consens més ampli, però la urgència no hi ajudava i probablement la proximitat de les eleccions tampoc.

Ara bé, com algú ha dit que Catalunya i el catalanisme van quedar fora de la reforma, no em puc estar de recordar que trenta-tres diputats i diputades catalans dels quaranta-vuit que seuen al Congrés dels Diputats hi van estar d'acord. Una majoria catalana al Congrés, doncs, hi va donar suport. I pel que fa al catalanisme dels diputats que van votar a favor, i dels senadors, jo afirmo el catalanisme dels diputats i senadors del PSC, i no nego el de ningú. Cap força política pot atribuir-se en exclusiva la representació del catalanisme ni pot pretendre decidir qui és catalanista i qui no ho és. (*Veus de fons.*) Perdó? (*Veus de fons.*) Sí, sí, no, a Catalunya ni enlloc, però en fi, a Catalunya. No, ho dic perquè aquí, com ens defensen el corredor mediterrani llevat de l'Aragó, però en fi...

La reforma de l'article 135, per no perdre el fil i perquè avui ens hem dit que ens ajustaríem als temps, recull de fet compromisos ja adquirits que caldrà concretar posteriorment amb una llei orgànica i a través de la corresponent legislació del Parlament de Catalunya, que sens dubte tindrem el gust de debatre en aquesta cambra i que ens hauria, també, agradat conèixer abans que fos aprovada pel Govern. Però, en fi, coses que es demanen a alguns llocs i es prediquen a alguns llocs a altres no es practiquen.

I és veritat que és una reforma que s'aplicarà definitivament l'any 2020 i que hi ha prevista una revisió dels objectius els anys 2015 i 2018. La urgència d'adoptar ara aquesta decisió, per bé que la seva aplicació pràctica sigui l'any 2020, la voluntat d'evitar incerteses en un moment econòmic convuls i el fet que la concreció del principi d'estabilitat pressupostària objecte de la reforma es fixarà per llei orgànica, han desaconsellat la celebració d'un referèndum sobre una reforma que no afecta elements substancials que obliguin a la con-

sulta. Ni l'ingrés a la Unió Europea ni l'adopció d'una moneda única van ser objecte de referèndum, i el principi d'estabilitat pressupostària és en aquests moments conseqüència directa d'aquestes decisions. En canvi, com els deia, és un principi recollit a l'article 3.184 de la Constitució europea, que aquesta sí que va ser sotmesa a referèndum, aprovada a Catalunya i a Espanya, i un principi també recollit, com els deia, en el nostre Estatut, sotmès també a referèndum aprovat a Catalunya.

La reforma incorpora a la Constitució el principi d'estabilitat pressupostària en virtut del qual l'Estat i les comunitats autònomes i la resta d'entitats públiques no poden superar els límits de dèficit estructural i d'endeutament establerts per la Unió Europea. Aquests límits no s'apliquen en cas de catàstrofes naturals, recessió econòmica –i repeteixo: recessió econòmica–, o situacions d'emergència extraordinària que escapin del control de l'Estat i perjudiquin considerablement la situació financera o la sostenibilitat econòmica o social –repeteixo: sostenibilitat econòmica o social– de l'Estat.

Es parla, doncs, de dèficit estructural, i sempre una fórmula prou flexible. Així entesa, l'estabilitat pressupostària és pur sentit comú, precisament perquè es tracta de limitar el dèficit i no la despesa, com sovint s'argumenta de forma falsa interessadament, lluny també del dogmatisme equivocat del dèficit zero.

Augmentar el rigor en els pressupostos públics i sobretot evitar el costum sistemàtic de gastar més del que s'ingressa és el que convé a les finances públiques, com convé també a les economies familiars o privades. El dèficit i el deute han d'estar reservats a finançar inversions rendibles i a resoldre problemes conjunturals concrets –una recessió econòmica com la que hem viscut els darrers anys ho era–, i no a viure normalment de crèdit, que això, com bé sabem, no és sa.

L'estabilitat pressupostària és, doncs, una condició necessària per garantir a mitjà i llarg termini un creixement econòmic sostingut. Els desequilibris permanents, amb dèficits estructurals i deutes acumulats que esdevenen impagables, destrossen les perspectives de creixement i la confiança dels actors econòmics.

La reforma és, de fet, i com els deia, redundant, ja que recull els compromisos ja adquirits des de l'entrada a l'euro amb els criteris de convergència econòmica, passant pel Pacte per l'estabilitat i el creixement, fins arribar al nou Pacte per l'euro. També cal recordar la Llei general d'estabilitat pressupostària i els acords assolits en el marc del Consell de Política Fiscal i Financera.

En aquest sentit, també es pot recordar la votació per part de Convergència i Unió i el Partit Popular de pressupostos de dèficit zero els anys 2001 a 2004, en el sentit que no estem parlant de coses que no hagin succeït i sobre les quals Convergència i Unió no hagi prestat el seu socors, m'atreviria a dir, inestimable. O la mateixa decisió que ens anunciava la vicepresidenta, la del Govern, de fer el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària per part del Govern de Catalunya; per cert, com anunciava la mateixa vicepresidenta, un compromís

encara més estricta que l'acordat pel Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Popular.

Així, doncs, nosaltres vam entendre, quan la primera notícia que vam tenir de la posició del Govern de Catalunya al voltant d'aquesta reforma, que fossin unes declaracions del conseller d'Economia, que d'això en sap, i va dir que li semblava raonable. En canvi, no entenem altres veus del mateix Govern. Creiem que es produeix una certa contradicció que potser és només explicable perquè tenim unes eleccions el 20 de novembre.

Quines són les causes de la reforma? L'exigència de les institucions europees i dels governs dels països centrals de la Unió que demanaven un senyal clar de compromís amb l'estabilitat pressupostària, no en qualsevol moment, sinó en el moment que Espanya requeria al Banc Central Europeu la compra de deute sobirà per evitar que la prima de risc espanyola s'enfilés per sobre de qualsevol límit raonable i fes impossible el pagament dels nostres deutes. És veritat que amb això de la prima de risc passa com amb el «primo de Zumosol»: cal vigilar-lo cada dia vejam com creix o com baixa. Però recordem que el 4 d'agost la prima de risc espanyola s'havia enfilat fins a 407 punts bàsics i avui la tenim –la teníem, el darrer cop que he mirat– a 311.

Vol dir això –i aquí podria donar-li la raó a la vicepresidenta– que aquesta és la solució màgica als problemes que té l'economia espanyola i la imatge de solvència i de crèdit de les nostres institucions? Certament, no. Però era una garantia que se'ns demanava. I no per casualitat qui governa i, en aquest cas, qui vol governar s'han posat d'acord per donar aquesta garantia.

Jo crec que és fàcil d'entendre que a qui se li demana que garanteixi o avaluï un nou préstec que necessita un país per pagar antics deutes vulgui assegurar que aquest país podrà tornar a retornar el capital. També és fàcil d'entendre que els països que creixen a la Unió Europea, encara que sigui poc, no estiguin disposats a compartir el seu creixement ni a ajudar els que no creixen si no hi han determinades garanties de sanejament financer i d'esforç dels estats que necessiten aquesta ajuda amb urgència en forma de compra de deute sobirà. Per això nosaltres hem de fer gestos, aprovar plans, fer declaracions públiques, donar senyals de veritable voluntat de respectar els acords i requeriments aprovats per la Unió Europea com aquesta reforma. Per cert, moltes vegades s'ha retret al Partit Socialista Obrer Espanyol i al Partit Popular la seva incapacitat d'arribar a acords. Ho feia tot sovint fins fa ben poc Josep Antoni Duran Lleida des de la tribuna del Congrés dels Diputats; una vegada que arriben a un, sembla que apressats per una situació tan difícil, no sembla lògic que hi hagi una crítica tan ferotge.

Hem de dir per què s'ha produït, sabent que no és una reforma popular, per dir-ho així –no ho dic amb referència al Partit Popular, sinó al sentit de «popular»–, en un moment que s'acosten unes eleccions. No deu ser perquè s'ha estimat que era imprescindible fer-la? No porta aquesta reflexió al cervell d'alguns la idea que no hi ha només una gran maniobra contra Catalunya, contra el seu Govern, sinó realment una necessi-

tat peremptòria de donar un senyal clar als països europeus amb què volem compartir destí econòmic?

Però l'estabilitat pressupostària no és només un requisit perquè el Banc Central Europeu segueixi comprant deute espanyol; és també un requisit indispensable per impulsar un govern econòmic europeu. Pocs discuteixen, ja, que en un mercat interior sense fronteres i amb una moneda única cal coordinar les polítiques econòmiques i fiscals dels països membres. Estem comprovant cada dia que passa les distorsions que provoca el fet de tenir una moneda única sense un veritable tresor europeu. Ens hem quedat en una unió monetària sense una veritable unió econòmica.

Des d'aquest punt de vista, potser, és lògic que els que es van oposar a la Constitució europea, que avui en hauria estalviat algun maldecap, però en fi, s'oposin també a aquesta reforma constitucional. Jo aquí sé veure una coherència de fons. Malauradament no la sé veure en aquells que van aprovar la Constitució europea i que avui, per raons jo crec d'estricta interès partidista, s'hi oposen. Certament, almenys els socialistes i els socialdemòcrates i els laboristes europeus voldríem que l'arribada del tresor europeu i dels eurobons fos immediata; però en aquest cas, també com en el de l'adopció de la moneda única, primer calia definir compromisos d'estabilitat pressupostària i complir-los, com es van fixar i complir els compromisos de convergència econòmica continguts en el Tractat de Maastricht.

Vull afirmar en nom del Grup Socialista que els retards a avançar en la governança econòmica europea afavoreixen els moviments especulatius, deterioren les economies dels països de l'euro, destrossen la cohesió social dels països intervinguts o en dificultats i erosionen els estats del benestar, a més de posar en perill la mateixa pervivència del projecte europeu. No és sostenible per més temps una unió monetària que no disposa d'instruments per fer política econòmica i fiscal. No n'hi ha prou a concebre l'autoritat monetària com un pur sistema de control del dèficit i de la inflació. Qui ha de garantir l'agenda Europa 2020, si no? Un govern econòmic europeu que avui encara no tenim. Ens cal urgentment aquest govern. No cal dir que per a aquest govern caldran més cessions de sobirania, dels estats i de les comunitats autònomes. I la solució, senyores i senyors diputats, i m'hauria agradar poder coincidir amb el president estant ell present, en efecte és més Europa, una millor Europa, una Europa que no s'aparti de la idea fundacional i dels èxits en matèria de creixement i progrés i justícia social dels països europeus en els darrers trenta anys.

L'estabilitat pressupostària, com els deia, definida tal com es fa en la reforma que s'ha aprovat, és un principi raonable. Gastar més del que s'ingressa de forma sistemàtica acaba implicant una injustícia envers les futures generacions –trobaran aquí també una referència que feia el president Mas en el seu discurs quan obria aquest debat. Ara, també dir-ho clar, tenir més deute implica més dependència dels mercats financers. I aquells que defensen la primacia de la política, la necessitat que els governs no siguin purs titelles en

mans dels mercats financers, hem de ser els més interessats a reduir el nostre nivell d'endeutament.

Si volem polítiques socials europees, necessitarem una política fiscal comuna, que partirà d'aquesta estabilitat pressupostària que volem. Hi ha qui diu que aquest principi impossibilita qualsevol política d'esquerres. Nosaltres no compartim aquesta opinió, precisament perquè, com he dit, es tracta de limitar el dèficit, i no la despesa. Un pressupost equilibrat pot ser un pressupost molt considerable o molt esquitit. També cal definir a què responen les despeses: poden respondre a unes o altres prioritats o uns o altres interessos. I també els ingressos poden provenir d'una fiscalitat més o menys progressiva o més o menys justa.

Des del nostre punt de vista, qualsevol política d'esquerres –i aquí hi ha un element d'autocrítica clara, des del nostre punt de vista i de la nostra pròpia actuació– ha d'actuar també des de la vessant dels ingressos, ajustant la pressió fiscal i lluitant contra el frau. Tenir uns serveis públics té un cost que cal pagar, i la clau de l'estabilitat pressupostària és una estructura fiscal progressiva.

Volia haver-los explicat –i ho faig molt breument– que el primer antecedent d'estabilitat pressupostària des de l'esquerra és de l'any 33, el Partit Socialdemòcrata Suec, a proposta d'economistes ben coneguts –un, ministre, i l'altre ho va ser després–, Ernst Wigforss i Gunnar Myrdal, que van ser els que van dir: «Tot el que volem tenir ho hem de pagar. Per tant, estabilitat pressupostària, i, si la sanitat pública universal val tant, hem de tenir tants ingressos i, per tant, aquest tipus d'impostos.» Per tant, no està renyida, l'estabilitat pressupostària, amb una política d'esquerres. Ara, si és una política que ens treu la fiscalitat necessària, llavors sí.

Des d'aquest punt de vista, i permetin-m'ho, sóc optimista. Sóc optimista perquè fins i tot els que van eliminar fa ben poc el que quedava de l'impost de successions avui ja parlen d'un impost de grans fortunes. Per tant, és senyal que aquesta idea que necessitem apujar els ingressos fiscals està clara, bastant, per a tothom.

Tampoc compartim –i vaig acabant– les crítiques a la reforma segons les quals vulnera competències autonòmiques, i permetin-me que els llegeixi literalment l'article 214 del nostre Estatut, que, per cert, porta el títol «Estabilitat pressupostària»: «Correspon a la Generalitat l'establiment dels límits i les condicions per a assolir els objectius d'estabilitat pressupostària, dins dels principis i la normativa de l'Estat i de la Unió Europea.» Podria tornar-ho a llegir, però com veig que..., no cal. Estabilitat pressupostària dins dels principis i la normativa de l'Estat i la Unió Europea.

L'Estatut data del 2006. Llavors no hi havia crisi, els ho recordo, i, en canvi, ja vam pensar en l'estabilitat pressupostària i, en canvi, ja vam pensar en la Unió Europea, i ja vam pensar que l'Estat hauria de fer una normativa. Al 2006, sense crisi. Per tant, alguns que van votar l'Estatut potser han oblidat el seu contingut. I aquí, ho repeteixo, els que hi van estar en contra potser plantegen, amb total coherència, la seva oposició a la reforma constitucional, però els que hi van votar

a favor els hauria de sonar una mica. I, a més, un cert punt d'orgull: l'Estatut va marcar el camí que després ha seguit la Constitució, ni que sigui perquè l'Estatut és del 2006, mentre la Constitució és de l'any 1978.

I, ho repeteixo, Catalunya no podria fer emissions de deute –ho saben vostès bé– si Espanya estigués intervinguda. Per tant, els objectius d'estabilitat pressupostària, de solidesa, de credibilitat i de confiança no són uns objectius de Madrid, són uns objectius d'Espanya, de la qual Catalunya forma part, articulada amb una constitució i un estatut que alguns diuen que s'han acabat; ja ens diran per què els substituiran. En fi...

Nosaltres el que proposarem a la nostra proposta de resolució és que la llei orgànica que desplegui aquesta reforma sigui fidel al mandat constitucional i estatutari. I per totes aquestes raons, per la mateixa convicció amb què vam votar la Constitució europea i l'Estatut d'autonomia de Catalunya, hem donat suport a aquesta reforma.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Molt honorable presidenta del Parlament, consellers, diputats... Nuestro grupo se pregunta qué hacemos hoy aquí. La reforma constitucional ya ha sido aprobada, sancionada por el rey y publicada en el *Boletín Oficial del Estado*. Nosotros no hemos pedido este debate para una reforma ya aprobada y para la cual comparecieron todos los senadores en representación de la Generalitat en una sesión también específica. Las razones, los argumentos ya fueron expuestos por nuestra presidenta, Alicia Sánchez-Camacho.

Esta no es una reforma contra Cataluña, es una reforma apoyada por Cataluña. Esta reforma la han apoyado treinta y tres de los cuarenta y siete diputados catalanes en el Congreso; un 70 por ciento ha votado a favor de la reforma de la Constitución para limitar la deuda. Los diputados que han dado su apoyo a la reforma representan a una gran mayoría de catalanes, y esto lo deben respetar aquellos que se atribuyen la única representación de Cataluña y de los catalanes. Empiecen a acostumbrarse, señores de CiU, señores del Govern, que Cataluña no es CiU, somos todos, y en el Congreso somos más y representamos más que ustedes, con todo mi respeto.

No debemos olvidar que estamos en una grave crisis económica, con los datos del paro disparados. Cualquier partido con responsabilidad de gobierno debe actuar con seriedad, porque el futuro de Cataluña, España y Europa está en juego. No es el momento de jugar con fuego, como están haciendo algunos partidos que no quieren limitar el déficit en las administracio-

nes públicas. Limitar el déficit evita gastar más de lo que se ingresa, impide lastrar el futuro de las próximas generaciones y poner en peligro el estado de bienestar. Esta reforma que se ha aprobado evita los crecimientos de la deuda, como hemos vivido con el Gobierno tripartito, y esta es una lección que no debemos olvidar.

El Partido Popular presentó esta primavera un proyecto de ley en el Parlamento catalán de estabilidad presupuestaria que no fue apoyado por el resto de formaciones. Siempre que nuestro grupo ha presentado propuestas para hacer una ley de estabilidad presupuestaria en Cataluña, siempre han sido rechazadas. Ahora, recientemente, algunos grupos se han convertido a la estabilidad presupuestaria. Gracias al Partido Popular, en el marco de la negociación de los presupuestos del 2011 se consiguió el compromiso del Gobierno de la Generalitat para que se presentara en este Parlamento una ley para limitar el déficit.

CiU ha apoyado a Zapatero hasta el último momento, y es corresponsable de que hayamos llegado a esta situación crítica de nuestra economía. Ahora que Cataluña y España necesitan ser parte importante de Europa para salir de la crisis, no se pueden descolgar por cálculos partidistas. El interés general necesita gobiernos responsables que generen confianza interna y externa.

La estabilidad presupuestaria y el límite del déficit fueron propuestos por nuestro presidente, Mariano Rajoy, hace poco más de un año, y entonces también fue rechazada. La reforma llegó tarde y precipitada, pero la necesidad de curar una economía herida exigía la responsabilidad por parte de todos. Somos un partido responsable y estamos a la altura de lo que los ciudadanos piden. Somos un partido serio, austero y eficaz.

Al final, a pesar de las actitudes de algunos, ha triunfado el sentido común. Los gobiernos ya no podrán gastar más de lo que tienen, ya no podrán considerar que el dinero público no es de nadie. Son muchas las empresas que han cerrado y son muchos los puestos de trabajo que se han perdido por culpa de gobiernos que no pagan las facturas. Esto se ha acabado.

El Partido Popular ha querido dar un mensaje de confianza a Europa, pero sobre todo ha querido dar un mensaje de confianza a los catalanes y al resto de los españoles. Se acabaron los gobiernos que malgastan el dinero de todos.

Limitar la deuda perjudicará a los que hacen negocio con la deuda del país, pero beneficiará a todos los ciudadanos. Limitar la deuda es limitar el poder de los mercados sobre nuestro país, es reforzar nuestra economía para poder salir de la crisis. Los catalanes entienden la situación económica que ha llevado a esta decisión, porque están sufriendo esta situación en su propia piel, en la de sus propias familias. Como reclamaba el Partido Popular, a partir de ahora la cordura en la concesión de los presupuestos no será una opción, será una obligación.

Esta era una medida necesaria. España necesita un gobierno que gobierne bajo estos principios de austeridad, de sentido común y de buena gestión económica.

El fin de la deuda irresponsable es el inicio de un estado de bienestar sólido.

La estabilidad presupuestaria es la única vía para garantizar el estado de bienestar. Mientras ha habido estabilidad, se ha creado empleo y han incrementado y mejorado los servicios sociales. El déficit, está comprobado que solo trae más paro y pone en peligro la viabilidad del estado de bienestar.

La estabilidad presupuestaria no es la responsable de los ajustes económicos. Son el déficit y el endeudamiento insostenible de años anteriores. Se podría decir en clave catalana que es una reforma que hubiera evitado los disparates que hizo el tripartito y que nos han traído hasta aquí.

Los estados, España en particular, llevan años cediendo parte de sus competencias, de su soberanía, poniéndose limitaciones en favor de Europa; tratados, reglamentos y directivas limitan o condicionan la capacidad de los estados en favor de la Unión. ¿Alguien puede creer que las comunidades autónomas pueden quedar al margen?, ¿que la construcción europea no les afecta y no les limita ni condiciona en nada? Estar en contra de la reforma de la Constitución para limitar el déficit es estar en contra de la construcción europea, del crecimiento económico, de los tratados de la Unión Europea. Estar en contra es declararse antieuropeo, es cerrarse a la realidad del mundo y es cerrarse a Europa. Por ello es incongruente que el presidente de la Generalitat pida más Europa y, al mismo tiempo, le vuelva la espalda, rechazando lo que Europa nos pide, cuando Europa ha demostrado siempre su solidaridad con nosotros.

Si hubiéramos rechazado esta reforma, no solo nos haríamos daño a nosotros mismos, sino que hubiéramos hecho daño a otros países, algunos de los cuales llevan años demostrando su generosidad con aportaciones a los fondos europeos de los que nos hemos beneficiado. La oposición a la reforma ponía en peligro Europa en su conjunto, ponía en peligro a todos los ciudadanos europeos y ponía en peligro todo el sistema de derechos y bienestar construidos alrededor de la Unión Europea y del euro. No podemos tirar por tierra los esfuerzos que hizo nuestro país, que hicimos todos los españoles para cumplir con los requisitos para poder incorporarnos al euro, para no quedarnos en el vagón de cola de Europa, para que no hubiera una Europa de dos velocidades.

Hoy esta reforma se ha hecho para esto, para que no haya una Europa de dos velocidades. Esta reforma asegura una mayor transparencia de gobierno, evita que se trasladen a generaciones futuras las consecuencias de los excesos presupuestarios, impide gastar ahora para que luego paguen nuestros hijos, facilita la confianza en nuestra economía, facilita que haya crédito y ofrece confianza a los inversores, garantiza la viabilidad de nuestro modelo de sociedad, ya que permite mantener nuestros servicios y prestaciones sociales, que son el pilar básico de nuestro estado de bienestar.

Esta reforma de la Constitución pone en valor unos preceptos que España ya ha asumido, adhiriéndose a los diferentes tratados europeos a los que ya estamos obligados. Se han establecido los principios constitu-

cionales que permitirán, a través de una ley orgánica posterior, fijar la determinación y aplicación de los citados principios; al mismo tiempo, se tasán explícitamente los casos en que estos límites de déficit y de endeudamiento pueden ser superados. Así, podrá hacerse en circunstancias de catástrofes naturales, de recesión económica y en situaciones de emergencia extraordinaria, con autorización del Congreso, cámara que, como todos ustedes saben, representa a todos los españoles.

La estabilidad presupuestaria es la senda por la que llegará la recuperación económica. Mientras en España y en Cataluña hubo equilibrio en las cuentas públicas, la economía funcionó razonablemente bien. En el momento en que se abandonó esta senda, en el momento en que se empezaron a presentar presupuestos irrealistas, presupuestos basados en el endeudamiento y en el déficit, nuestra economía se ha deteriorado y estamos en la situación que estamos.

Esta reforma no persigue limitar la capacidad del Gobierno, sea del Estado, de la Generalitat o del resto de comunidades autónomas para fijar sus políticas de gasto, decidir qué servicios y prestaciones ofrece a los ciudadanos, sino que lo que pretende es que las decisiones que se adopten en este ámbito por parte de cualquier Gobierno sean viables y sostenibles; evitamos que el excesivo déficit y endeudamiento público vuelvan a traducirse en recortes sociales.

Si hoy estamos precisamente hablando de recortes en sanidad, de quirófanos cerrados, de ayudas que desaparecen, de impagos a residencias de la tercera edad, es porque se gastó más de lo que teníamos, se gastó con la irresponsable idea de que nos podíamos endeudar sin límite.

Acabo como empecé: no sabemos qué se perseguía con este Pleno extraordinario; la reforma constitucional ha sido aprobada; la situación requería altura de miras; la reforma nos lleva al corazón de Europa y, lo más importante, garantiza nuestro estado de bienestar.

Muchas gracias.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyora De los Llanos, transparència... *(Veus de fons.)* Senyora Llanos, perdó... *(Veus de fons.)* Ho sento. Senyora Llanos, transparència, amb aquest Ple busquem transparència. Perquè, si tan convençuts estan de la seva reforma i les bondats i que tothom ho veu tan clar, no entenem perquè amaguen el debat, el fan de pressa i corrents, quan en el Parlament es demana parlar-ne i que tothom i els mitjans ho puguin conèixer es faci en una hora i en un moment en el que té alguna incidència, o fins i tot perquè no ens acompanyen a la demanda d'un referèn-

dum. Si tan convençuts estan de les bondats de la reforma, transparència! Com aquest Ple, que la gent ho conegui i ho puguin votar. Això és el que hem buscat en aquest Ple.

Mirin, abans els dèiem que valorarem la reforma en el seu contingut –en el seu contingut. Nosaltres la rebutgem de ple, tant en el fons com en la forma. Intentaré sistematitzar-ho en quatre grans aspectes o en quatre grans arguments.

El primer, si m'ho permeten, des de la defensa del dret de Catalunya en el seu autogovern, i també perquè vulnera la lleialtat institucional cap als poders locals. Perquè aquesta reforma –ningú n'ha parlat, dels ajuntaments– suposa un atac a la capacitat d'autogovern de Catalunya, certament, i del conjunt de les comunitats autònomes, però també és un atac cap a la capacitat de treballar i de donar resposta cap als ajuntaments. És una reforma que estableix en la Constitució una regla d'estabilitat pressupostària fixa i uniforme per al conjunt de les administracions públiques.

Segon argument, perquè és inútil i ineficaç, des del punt de vista de la política econòmica: limita el dèficit i la capacitat d'endeutament. Ja ho hem dit, i, per tant, deixa les administracions públiques sense instruments per reactivar l'economia. No té cap efectivitat per resoldre el principal problema de la nostra economia, que no és el dèficit, sinó la manca d'activitat econòmica que genera desocupació i atur.

Tercer argument, perquè és una reforma ideològica de la Constitució. Perquè constitucionalitza una política clarament neoliberal i em sembla que en això no som sols els qui ho defensem, entre altres raons, perquè l'han proposada governs, polítics i líders de la dreta europea: els liberals europeus, els executors d'aquestes polítiques liberals que s'estan donant a terme en el marc de la Unió Europea i més enllà, i que ja s'està demostrant un fracàs a la sortida de la crisi; han portat, aquests, o millor dir se'ls ha permès que portessin el seu dogma de dèficit zero al text constitucional.

I el quart argument, perquè no és ni poc ni molt democràtica, simplement se'n riu de la democràcia, una reforma feta així i d'aquesta manera. Com s'entén, si no, que, fins i tot, entre les files dels proposants es qüestionen la forma en la qual s'ha fet? Que en el cas d'aquesta reforma les raons de forma afecten de manera absoluta el fons que ens porten, per tant, també a rebutjar-la.

Deixi'm que, abans d'entrar en el detall de cada una d'aquestes qüestions o d'aquests aspectes, faci una reflexió també més general. Abans, la vicepresidenta del Govern parlava que es trencava un pacte constitucional. Ja n'hem viscut un altre, amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut es tractava aquell pacte constitucional entre Catalunya i Espanya signat durant la Constitució. Això ho hem viscut en el Parlament i també en el carrer, i ha suposat una sacsejada a la política institucional catalana i a la política catalana en general. Però, ara, amb aquesta reforma es trenca també un pacte constitucional: el pacte que feia referència al de la pluralitat política. O no es va acordar el consens constitucional amb aquells representants de

forces polítiques que han quedat excloses i que avui representen en el Congrés, que ara ens citaven, més de 3 milions de persones? No han quedat fora d'aquest consens? O els mateixos sindicats que sí que van entrar en el consens constitucional i a qui ni se'ls ha comentat aquesta reforma?

Parlàvem del primer bloc d'arguments i fèiem referència als arguments més polítics, a la defensa del nostre autogovern, entre el debat al dret a decidir, una reforma constitucional que ara ens fa decidir menys. La reforma aprovada limita l'autonomia financera i la responsabilitat fiscal de les comunitats autònomes, que s'estableix en aquest article 156 del títol vuitè de la Constitució; i, per tant, afecta les bases mateixes de l'autogovern contemplades en aquest títol.

Però és encara més dramàtica la situació amb els poders locals, i és curiós que ningú s'hi hagi referit encara. Sense un nou model de finançament dels ajuntaments, que els permeti reequilibrar les finances públiques que tenen en aquest moment i en proporció als serveis que estan prestant, el canvi constitucional que en el seu cas els obliga al dèficit zero és demolidor. Pensar que, a partir de l'any 2020, tots els ens locals hauran d'ajustar el seu pressupost a la capacitat real de generar ingressos propis i transferits repercutirà en una reducció real i dràstica de la prestació dels serveis que fan avui els ajuntaments –siguin de gestió pública o privada, aquests serveis–, repercutirà en la seva reducció, però també en la seva qualitat, i els impedirà inversions que avui són necessàries. És, per tant, una reforma recentralitzadora i deslleial.

No ho sé..., abans, ahir parlaven entre el Grup Socialista i el president de la Generalitat de si s'havien trucat entre el PSOE i el Govern de la Generalitat o Convergència per parlar de la reforma. No sabem si han tingut aquestes converses o no. Vostès sabran si es deuen o no a la proximitat de les eleccions. Però a aquest Parlament, res de res, ningú no li ha preguntat què li sembla la reforma. I els pressupostos de la Generalitat, com a mínim fins ara, s'aproven en aquest Parlament; no s'ha consultat ni a Catalunya, ni a les comunitats autònomes, ni als poders locals, ni directament, ni a través dels òrgans que els representen.

Avui sentíem citar l'article 214 de l'Estatut, però, com queda, davant d'aquest nou article 135, l'article 214 de l'Estatut? No serveix absolutament per a res, perquè, si en una reforma com aquesta de la Constitució, un article que ens ha de blindar precisament la capacitat d'incidir en decidir, i, en temes com aquest, ni se'ns consulta, és que ens haguéssim pogut estalviar un article així, perquè no ens ha donat ni la veu ni el dret a ser consultats en una reforma d'aquestes característiques. Per tant, allà hi ha l'article 214, però l'altre, la reforma de la Constitució, li ha passat ben per sobre.

Plou sobre mullat, certament, a Catalunya perquè la majoria del Congrés ha optat per limitar l'autonomia financera de les comunitats autònomes, establint una llei orgànica i un llinar uniforme per a totes, que és certament una manera de limitar l'autogovern.

Aquesta per a nosaltres és, també, des del punt de vista econòmic, una reforma ineficaç, sobretot perquè no

es podrà acomplir. No és realista pensar que allò que no ha passat en els darrers vint anys en les economies de la Unió Europea o de la mateixa OCDE ara passarà perquè ho digui una constitució o una llei d'estabilitat pressupostària. Ni la mateixa Alemanya ha pogut satisfer el compromís pressupostari que s'exigeix en aquest article 135, perquè totes en moments de crisi, totes les economies, han recorregut a polítiques anticíclics endeutant-se i generant dèficit, fins i tot aquelles que tenen una política fiscal superior a la nostra, més progressiva i que garanteix més ingressos.

Renunciar per sempre, des de la Constitució, a un instrument que permet la política econòmica anticíclica no és realista, no és útil; però, en canvi, és profundament ideològic. I és també una mesura inútil, ho dèiem. O, quant de temps han trigat els mercats a no tenir-ne prou? No han garantit la tranquil·litat dels mercats ni un sol dia, com no ho va fer la reforma de les pensions. I, senyora Ortega, tampoc els tranquil·litzarà la Llei d'estabilitat de la Generalitat, com ja s'ha demostrat. Per això arriba a irritar que sigui un regal el model neoliberal que tenim ara a la Constitució; irrita que es tramiti per urgència al·legant excepcionalitat i pressa per calmar els mercats, però que la reforma deixi la seva efectivitat a d'aquí nou anys.

I ens sembla, a més a més, que no tindrà eficàcia real. El problema d'Espanya és l'endeutament privat, no el públic. Les empreses i les famílies no podran afrontar els deutes si l'economia no es reactiva i no es redueix l'atur. O, el que cada dia és més evident, que les polítiques de retallades deprimeixen encara més l'economia. Ja no ho diem només nosaltres, avui és ja la mateixa directora del Fons Monetari Internacional que avisa que els governs amb aquest tipus de reformes el que estan fent és passant-se de frenada, quan afirma que el risc de sacrificar el creixement en ares de la reducció del dèficit pot ser que el malalt se'ns mori abans de curar-se.

Miri, està molt bé creure en nosaltres mateixos i llevar-se aviat cada dematí, i anar a treballar ben d'hora al dematí; però avui els interessos que se li exigeixen a l'Estat espanyol pel seu deute no estan vinculats a la nostra capacitat de matinar, de llevar-nos d'hora, de treballar més o de fer més sacrificis a la població, ni tan sols a la millora de la nostra productivitat o de la nostra eficiència, estan vinculats a l'especulació, estan vinculats a les expectatives que es generen al voltant del deute dels estats i, sobretot, a la indefensió d'aquests estats a davant dels mercats.

Per tant, si el que cal és protegir els estats d'aquests mercats i dels seus atacs especulatius, no s'entén que, en lloc de regular, precisament, les entitats financeres, el mercat financer o la inversió financera, el que s'acabi fent és regular i limitar la capacitat dels mateixos estats.

S'ha preferit constitucionalitzar el límit del dèficit anant més enllà del que deia en el seu moment la mateixa constitució europea abans que plantejar canvis a nivell europeu que impliquin un banc central europeu amb capacitat de comprar deute sobirà, l'emissió de bons o un nivell superior d'integració econòmica i fiscal.

Tampoc érem nosaltres, era Albert Einstein qui deia que en temps de crisi és més important la imaginació que el coneixement. I, certament, al lideratge europeu li ha faltat imaginació a més a més de valentia. Tenim un lideratge molt poc imaginatiu i certament molt poc valent, perquè no són els seus ciutadans i els seus interessos el que han primat a l'hora de plantejar reformes, sinó la defensa dels beneficis dels que especulen. En això, s'hi han trobat, certament, el Partit Popular i el Partit Socialista, però també Convergència i Unió que comparteix el fons de la reforma, tot i que la rebutgi en la forma i a Catalunya l'apliqui amb una llei d'estabilitat pròpia per anar encara més enllà.

Tercer argument: el de la reforma ideològica. És certament una reforma que restringeix la capacitat d'actuació de les administracions públiques, convertir les retallades socials en estructurals, que petrifica en la Constitució una determinada opció política, que vulnera el principi que les constitucions han de ser textos oberts que permetin la realització de diferents polítiques en el marc democràtic.

El PSOE ha fet un servei impagable al Partit Popular i, de pas, també a les intencions retalladores de governs com el del senyor Mas o a la dreta europea en general, o el centredreta, o com es vulguin dir perquè estan aquí, vostès de costat, el Partit Socialista, per tant, sacralitza el dogma neoliberal a la Constitució. Un dogma que va, fins i tot, més enllà de l'exigència europea; una exigència europea que estableix un límit de l'1 per cent però que l'Estat espanyol s'arriba fins al 0,4 per cent que fixarà la llei orgànica. Ep!, i el Govern de Convergència, més, perquè per allà on s'ha d'arribar l'any 2020, aquí a Catalunya, el 2018. Una reforma que consagra el límit del 60 per cent del PIB per al deute públic i que obliga a complir-lo d'aquí a tres mesos, al començament del 2012. Si ara l'endeutament està al 65 per cent del PIB, no cal fer gaires matemàtiques per explicar a la ciutadania que si en tres mesos hem de reduir aquest 5 per cent, anirà a costa de la seva salut, de la seva educació, de les seves inversions, per tant, de la despesa pública; per tant, que les retallades també són filles d'aquest canvi de la Constitució.

Reforma, aquesta, que diu que el pagament dels interessos –tampoc ningú ho ha mencionat, dels que defensen aquesta reforma–, el pagament dels interessos i del capital del deute públic tindrà «prioridad absoluta», diu la reforma; és a dir, abans caldrà pagar el deute que qualsevol altra despesa pública o inversió de les administracions públiques. I aquí no hi ha excepcions; passi el que passi, sota qualsevol circumstància, sempre, cap excepció, és igual si hi ha catàstrofes naturals, si hi ha crisis, si hi ha necessitats de força major, el deute, el pagament del deute, passa per sobre de tot. I encara ens hem de sentir dir que nosaltres som els dogmàtics, amb les nostres propostes, després de constitucionalitzar això?

La reforma constitucional és una decisió del màxim nivell, per sobre de les lleis i de les polítiques, per sobre de majories conjunturals, va directa als principis. Això és el que hauria de fer. De fet, en Jordi Solé Tura, amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la Constitució, afirmava que el consens constitucional no era no-

més una tècnica, no va ser només la recerca d'un o un altre acord, va ser una opció conscient de com dibuixar l'autèntica línia divisòria i saber distingir quines eren les línies divisòries accidentals, secundàries o falses; era una manera de dir que el que anava a la Constitució era allò que es blindava entre tots, més enllà de majories. Aquest cop això s'ha trencat. Aquesta reforma no és una qüestió tècnica, no està decidint una política econòmica d'una majoria o d'una altra, perquè al modificar la Constitució s'entra en el terreny de la ideologia, i no és una mesura de racionalitat econòmica el que s'ha fet, és un acte polític, i per això políticament ens hi neguem.

I el més greu és que, tot i ser els mercats els que dicten el text, són els seus representants en les institucions els qui n'han escrit la lletra. El capital financer ha trobat qui defensa els seus interessos per sobre de la voluntat dels pobles, per sobre del benestar de la gent, i aquells que gosem assenyalar que l'emperador va despullat som els que som titllats d'irresponsables. Ahir en Joan Herrera ho sintetitzava en la seva intervenció dient que, davant la situació, dos camins: retallar o redistribuir. Ja acceptem que no tinguem força per assenyalar quin és el camí que nosaltres creiem, però amb aquesta reforma s'obliga que només hi hagi un camí i es prohibeix qualsevol opció cap a l'altre.

I, finalment, perquè aquesta és una reforma que se'n riu de la democràcia. Amb independència de la valoració que fem del seu contingut, ens sembla que les presses i la manera vulneren clarament el que hauria de ser en un estat democràtic. Però ja està fet. Ens podem permetre el luxe de fer-ho, a més a més, sense consultar la gent? En un moment en què se'ns demana ser més ciutadà, més responsable i participar en les decisions públiques, pot un estat social i democràtic de dret permetre's una reforma constitucional com la que està aprovada sense que hi hagi conseqüències greus a la confiança, al vincle o al compromís com a ciutadans amb la mateixa Constitució? Podem anar demanant sacrificis a la gent i alhora hipotecar les seves condicions de vida sense consultar-los? Ens poden constitucionalitzar les retallades sense avisar?, perquè això és el que ha acabat passant. Hem passat de l'estat democràtic i social a un estat ostatege de les condicions que el mercat vagi decidint i imposant per al finançament de les necessitats pressupostàries. I ho hem acordat a algun lloc, tots plegats?

Aquest estiu va començar al juny amb la gent indignada davant del Parlament –segur que tots se'n recorden. La resposta: una modificació constitucional al final de l'estiu sense que ningú hi tingui res a dir. Si tan convençuts estaven de la bondat de la reforma –ja els ho deia–, per què no deixen que la gent decideixi? Perquè, que jo recordi, no estava en els seus programes l'any 2008, quan els van escollir al Congrés.

La nostra és una democràcia poc aprofundida. La majoria dels que estem aquí hem viscut, ni que fos uns anys, en una dictadura, i hem viscut fins i tot un cop d'estat. Ens podem permetre realment, en una democràcia tan tendre, aquest tipus de decisions sense implicar la gent, sense haver-los de donar i recuperar allò que tant ens va costar, que van ser les institucions i la

possibilitat de dir-hi la seva? Els arguments que sentim aquests dies per negar o rebutjar el referèndum haurien de fer posar vermell més d'un, com a mínim els qui es defineixen com a demòcrates i defensors d'una democràcia radical, arguments més propis dels que pretenen governar per al poble però amb el poble ben lluny, no fos cas que se li acudissin idees pròpies. I els estranya que ens tinguin, als polítics, el tercer problema principal de l'Estat?

Per anar acabant, mirin, nosaltres, que estem a favor del dret a decidir i que la gent sigui més lliure a l'hora de prendre les seves decisions, reclamàvem un referèndum sobre la reforma constitucional, com el reclamem també sobre les retallades que els afecten al dia a dia i sobre la política fiscal. Nosaltres estem a favor que les nacions puguin decidir el seu futur, però també que els ciutadans i ciutadanes puguin decidir lliurement el seu futur sense les imposicions del sistema financer. Volem que les decisions sobre la nostra vida, sobre els nostres serveis públics, sobre les nostres condicions de treball no es prenguin en els despatxos dels fons d'inversió, sinó en les urnes i en els plens del Parlament, i en especial del nostre Parlament. Podem acceptar estar en minoria, però el que no és acceptable és que no es compti amb tothom.

Algú ha dit que aquesta reforma era la fi del keynesianisme i, en definitiva, de les polítiques econòmiques progressistes; sens dubte és un pas enrere innegable, però per nosaltres és un motiu més, un argument més per continuar treballant. No ens resignem perquè no hi ha alternativa; hi ha una altra política possible, que passa per redistribuir la riquesa amb una política fiscal justa i no per retallar els serveis públics.

Si s'entreenen a mirar el que aquests dies alguns dels ciutadans escriuen a les seves pancartes en els CAP quan s'hi tanquen, en les escoles quan demanen més mestres o en els hospitals quan reclamen que no els tanquin les urgències, algunes de les frases són certament il·lustradores. Jo em quedo amb una: «Si lluites pots perdre, però si no lluites estàs certament perdut.» Nosaltres continuarem lluitant.

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, lluitarem fort però intentarem parlar poc, o almenys aquesta diputada, perquè el que hem de dir és bastant simple, però ho volem dir. Volem dir que no hi estem d'acord, amb aquesta reforma constitucional, que no la volem legitimar per diverses raons.

La primera, perquè entenem que limitar, reformant la Constitució, el deute públic no serveix de re, absolutament per a re. Perquè la pregunta que ens hem de fer

és: un cop aprovada la reforma, les empreses de *rating* van millorar la qualificació de l'Estat espanyol o la van empitjorar, quan la reforma ja estava en marxa? Doncs van empitjorar la qualificació del *rating*, per exemple. Això no va tranquil·litzar els mercats, que era el principal objectiu, manifest, que havien dit de manera molt clara tant el Partit Popular com el Partit Socialista Obrer Espanyol, tranquil·litzar els mercats. Doncs, els mercats es van continuar posant molt nerviosos, no es van tranquil·litzar pas.

I en això també estic molt d'acord amb el que va dir el senador Vilajoana, Jordi Vilajoana, quan va comparèixer a la comissió primera amb tots els senadors que havien estat escollits per aquest Parlament; va dir que modificar la Constitució espanyola no serveix per a res, que els gestos del Banc Central Europeu sí que serveixen. I és així. Perquè qualsevol gest fet pel Banc Central Europeu ha sigut molt més clau a l'hora de poder tranquil·litzar els mercats que la reforma de la Constitució espanyola. Una altra cosa que podem debatre és com cal tranquil·litzar els mercats i si mai en tenen prou per tranquil·litzar-se, si s'arriben a tranquil·litzar mai.

L'altra qüestió és: durant trenta anys la Constitució espanyola ha estat intocable; no es podia tocar per res, era com les taules de la llei, el llibre sagrat. I ara, un mes abans que s'acabi una legislatura, correm-hi tots a fer una reforma exprés perquè ho demana Alemanya; no perquè ho demana el poble espanyol, perquè hi ha un clam popular, sinó perquè ho demana Alemanya. Ho demana Alemanya i ja hem vist que no tot allò que fa Alemanya s'aplica a l'Estat espanyol. Perquè Alemanya, abans de reformar una constitució, el que fa és preguntar a tots els *Länder* i fins que no hi ha un acord mínim dels *Länder* aquella constitució no es reforma. Això aquí no s'ha fet; almenys a les unitats descentralitzades que se'n diuen *comunidades autónomas* això no s'ha fet, per res. O a Alemanya han predicat amb l'exemple, per exemple, reduint un 40 per cent la despesa en defensa en els seus pressupostos de l'Estat. Això Espanya no ho ha fet. Per tant, aquí se segueix el que diu Alemanya per al que interessa. I una constitució es pot retocar o no fàcilment per al que interessa.

A més a més, s'ha fet sense referèndum. Jo no hi hauria anat a votar, en aquest referèndum, no, perquè no vull legitimar per res aquesta reforma constitucional, però sí que vull que la gent que vulgui votar i ratificar-lo ho pugui fer; clar que sí, que es pugui fer. Qui té por? La població ha de poder ratificar-ho, sigui en un sentit o en un altre, o no ratificar-ho, però ha de tenir l'oportunitat de fer-ho. I això no s'ha fet.

No hi estem d'acord perquè és un torpede a la línia de flotació de les polítiques de benestar. I és el punt i final de les polítiques contracíclics. És a dir, és el pensament únic en matèria econòmica, recepta única en el context econòmic que sigui, en la situació que sigui, recepta única sempre, quan precisament els partits polítics han de poder tenir una política econòmica, la gent els ha de votar per aquesta política econòmica, en funció dels contextos econòmics mundials que hi hagi, i tu apliques unes receptes en funció de la situació en què et trobis, econòmica. Jo almenys així ho crec. Les

polítiques contracíclics són necessàries, en temps com aquests. Doncs, ara, tocada i enfonsada aquesta possibilitat.

I perquè és centralista. Aquesta reforma és centralista, és l'enèsima invasió competencial a l'autonomia financera, en aquest cas. Absolutament centralista. Perquè, com deia, s'ha fet d'esquena als governs autònoms. I en un estat descentralitzat de debò, en aquestes descentralitzacions es té en compte els territoris descentralitzats.

Perquè no compartim que el problema i la causa del problema no siguin ni les entitats financeres que van autoritzar i especular amb productes de risc, que no compartim que el problema no siguin un banc central europeu o una reserva federal dels Estats Units que va desregular l'economia o va permetre que es desregulés, o no la va regular prou, i que ho va fer afavorint l'especulació en contra o en detriment de l'economia productiva. On era el Banc Central Europeu aleshores? On era la Reserva Federal Alemanya? Aquests no són culpables, ho és el dèficit que s'ha generat, que al cap i la fi forma part de les conseqüències. Perquè resulta que és el dèficit públic, el problema. Però, mirin, fins i tot si poguéssim estar d'acord en això, que no hi estem, això es podria fer amb unes lleis determinades, no pas per la Constitució espanyola, compartim o no compartim el contingut.

Però la qüestió per nosaltres..., que ara s'afegeix més injustícia a tot plegat. I és que resulta que qui més despesa d'atenció a les persones, més despesa finalista, més despesa de proximitat té, més limitació té al seu nivell d'endeutament: ajuntaments i, en aquest cas, la Generalitat de Catalunya –després ho explicaré amb una mica més de detall. L'Estat, que ni té tantes competències ni té tanta despesa finalista i d'atenció a les persones, té un límit de deute més baix. No ho entenem. És absolutament injust.

I aquesta reforma constitucional, i això va per al futur des del nostre punt de vista, és la del pensament únic en matèria econòmica, però no només la del pensament únic en matèria econòmica, sinó que obre la porta a repetir la mateixa majoria de pensament únic en altres modificacions legals o constitucionals, com abans apuntava també la vicepresidenta del Govern. O és que no s'hi han fixat, en les intervencions del Partit Popular i del Partit dels Socialistes de Catalunya, que han estat precisament els impulsors de la reforma, els que aquí han fet valdre la grandària dels seus atributs al Congrés dels Diputats? «Oh, és que nosaltres tenim una majoria immensa al Congrés dels Diputats», volent dir: «Compte!» (*Remor de veus.*) I aquí? I a Catalunya? Perquè vostès fan trampa. I aquí? Realement cal ensenyar els atributs que hi ha a les Corts espanyoles a l'hora de fer una reforma? «No, és que nosaltres tenim els atributs més grossos.» No és d'això del que estem parlant. Això és pensament..., des del meu punt de vista, posar-ho com a argument en el tema que ens està ocupant és de pensament únic.

No ens agrada perquè també fa inflexibles els pressupostos de la Generalitat per poder-nos adaptar a les situacions de recessió, a més a més d'envair compe-

tències d'autonomia financera de la Generalitat i dels ajuntaments; sinó que a més a més incidirà negativament encara més en la inversió pública de l'Estat a Catalunya, i amb el greuge de les infraestructures. Si ja no es compleix la disposició addicional tercera, el 2013 s'acaba, perquè l'Estatut actual fixa set anys de vigència, s'acaba l'aplicació de la disposició addicional tercera; i després què?, què amb aquesta restricció absoluta de l'endeutament?

El problema, com hem dit reiteradament, és de desequilibri fiscal, perquè la pressió fiscal recau sobre les persones assalariades, no sobre les rendes del capital, com avui hem portat –que ho votarem demà– a votació que es modifiquin les Sicav i que s'equilibrin les rendes del capital i les rendes del treball. Aquesta modificació no la fa, no, l'Estat; aquesta modificació sí que és més útil pel moment de crisi econòmica que vivim, fer més progressiva la fiscalitat espanyola. (*Veus de fons.*) I el superàvit, sí, però nosaltres tenim molt poc marge de maniobra, senyor Herrera. I el superàvit que l'Estat tenia no fa pas tants anys i que va dilapidar en promeses electoralistes, com el mateix FEIL o el xec bebè, tot aquell superàvit es va dilapidar, i ara no, ara reformem la Constitució per tal d'estrènyer més el cinturó a una gent molt determinada; una gent molt determinada, que els que sempre «pringuem» som els mateixos.

Perquè posar aquest sostre al dèficit durant aquests anys i menys límits a l'Estat, en aquest cas a Catalunya, el que implica és que a Catalunya tenim un dèficit fiscal superior al d'altres comunitats, se'ns tracta de manera homogènia a d'altres comunitats a l'hora de fixar un límit, no es té en compte que la distribució competencial és molt diferent. Nosaltres vam accedir abans a moltes competències i, per tant, ens vam endeutar abans en determinades competències; la sanitat, per exemple. Vam ser dels primers a accedir a les competències en sanitat i ens havíem de pagar nosaltres els edificis, nosaltres les inversions, i partíem, per tant, ja d'un paquet de dèficit més important. Però no, s'homogeneïtza: totes les comunitats autònomes són iguals, absolutament iguals. I també som absolutament iguals encara que les nostres possibilitats de generar riquesa, encara ara, siguin diferents. Perquè Catalunya té moltes més possibilitats de generar riquesa encara que en d'altres llocs de l'Estat i, per tant, més possibilitat que el nostre límit no sigui tan asfixiant. Ha estat, per tant, homogeni. I contra això –contra això– també volem dir-hi la nostra.

Per tot això que els he dit –i n'hauria pogut dir moltes altres, però no vull cansar-los–, no hem volgut donar suport a aquesta reforma constitucional. I no m'agradaria acabar sense dir o reiterar que, igual que hauria convingut que la veu d'aquest Parlament, on hi ha unes majories ben diferents que les que hi ha al Congrés dels Diputats i al Senat, s'hagués sentit molt abans, torno a insistir que convindria, crec que convindria –i ho torno a llançar des d'aquest faristol– ser capaços d'acordar una resolució conjunta dels que no vam votar la reforma, dels que no vam donar suport a la reforma. Se'ns gira una mica de feina en aquestes pròximes hores, però crec que això seria bo que fos així, per donar un

missatge clar d'una majoria parlamentària que almenys sí que se sap posar d'acord, amb un mínim comú denominador, pel que fa al no-suport a la reforma constitucional.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, conselleres, diputats i diputades... Bien, como les decía antes, desde Ciutadans presentamos esta solicitud en el Pleno porque creíamos que era importante, era importante hablar en sede parlamentaria de las consecuencias de esta reforma constitucional. Pues bien, las consecuencias de esta reforma son que, efectivamente, como hemos dicho, no se puede gastar más de lo que uno tiene. Ya sé que a algunos les cuesta que le entre eso en la cabeza ¿no? El señor Iceta ha hecho mención, incluso creo que decía que ya desde principios del siglo XX habían socialdemócratas que lo defendían. Qué pena que el señor Zapatero no tuviera un par de libros de esos socialdemócratas de principios de siglo, porque nos hubiera ido bastante mejor y no tendríamos que llegar a lo que hemos llegado. Qué pena que para el Plan E y para el cheque bebé y para toda la línea populista, ¿eh?, que ha llevado durante estos últimos años el Gobierno no hubiera aplicado el criterio de aquellos socialdemócratas con criterio que decían que no es ser de izquierdas gastarse más de lo que uno tiene. Qué pena.

Y estoy convencido..., y, miren, citaré durante mi intervención también a otro socialdemócrata que algunos de ustedes conocerán perfectamente, que es Francesc de Carreras, que se preguntaba hace poco, precisamente en *La Vanguardia*: «¿El déficit público es de izquierdas?», se preguntaba Francesc de Carreras, el catedrático, en *La Vanguardia*. Y básicamente les venía a decir lo que ya decían estos socialdemócratas: que no es de izquierdas o derechas, es de sentido común, es de buen gobierno —es de buen gobierno. Porque, como ya ha dicho también el señor Iceta, señora Camats o a Iniciativa, es muy sencillo: si ustedes quieren ser más de izquierdas o tener impuestos más progresivos, suban los impuestos. Equilibrar gasto e ingreso no tiene nada que ver; por tanto, se puede tener ingresos y gastos equilibrados y tener un IRPF del 70 por ciento, como tienen en algún lugar. Por tanto, no pueden ustedes hacerse..., en este caso, llevarlo al campo de la ideología partidista, que ustedes, porque quieren endeudarse más, son más de izquierdas que los que somos progresistas y no queremos pagar intereses. No tiene nada que ver.

En Cataluña hoy hay una *conselleria* —una *conselleria*— de intereses. Hoy tenemos más de 2.000 millones..., lo decía el otro día el presidente: 6 millones de euros diarios de intereses, pagamos. Pues a mí se me ocurren algunas políticas progresistas que hacer con

esos 6 millones de intereses diarios. Y eso sí que es de izquierdas, destinar eso a políticas sociales, a educación, a sanidad, no a hacer recortes. Esa es la mejor política.

Por tanto, primera conclusión que tenemos desde Ciutadans referente a la reforma: sí es necesario fijar un límite de gasto, sí es necesario poner un techo de gasto, sí es necesario ordenar el dinero público, que es que además no es nuestro, tiene consecuencias en su patrimonio, o pierde su casa, o pierde su negocio; pero es que aquí lo que pasa es que cuando uno se endeuda más de lo que puede ¡lo pagan los ciudadanos! Por tanto, con más razón tiene sentido establecer límites a esto.

Yo no sé quién le dijo al señor Zapatero que esto no tenía que ser así, yo no sé quién se le dijo y quién le dijo que sacara pecho de levantar el techo, pero lo sacó. Parece que las dos tardes del señor Sevilla, del ex ministro, no fueron suficientes, y eso nos ha llevado a la situación en la que estamos.

También es verdad y decía la portavoz del Partido Popular que ellos iban a poner solución a esto. Yo me alegro, me alegro que vayan ustedes y le digan a sus compañeros en Valencia, al señor Gallardón y a todos los ayuntamientos que están sobreendeudados del Partido Popular que ya es hora de que paren de gastar y darle al dinero, ya es hora, que hay que poner límite, y que pongan orden también y que los de su partido también lo cumplan. Por eso es bueno poner límites para todos, porque ustedes incluso van a encontrar una ley que les va permitir decirles a sus barones lo que no se atreven, lo que no se atrevían a decirle al señor Camps, lo que no se atreven a decirle al señor Gallardón. Ahora, con la ley, el señor Rajoy podrá poner orden si le toca gobernar. Yo estoy a favor, como ciudadano español, de que eso sea así; ya que los partidos no tienen valentía, que por lo menos la ley fije los límites, ya sea la Constitución o una ley orgánica. Por tanto, nosotros estamos a favor de fijar ese límite.

Segunda pregunta: ¿la reforma constitucional era necesaria? Yo creo que en un país serio no. «En un país serio», me refiero a aquel país que no hace falta que dé ni que exagere, sino que todo el mundo confía en su economía. Quiero decir con esto que si nosotros tuviéramos un techo, si nosotros pagáramos cuando toca, si no estuviéramos más endeudados de la cuenta, si no tuviéramos comunidades autónomas que cuando levantan la manta tienen el doble o el triple de déficit, seguramente no haría falta incluirlo de forma expresa en una reforma. En eso estarán de acuerdo o no. Ahora, se han hecho mal las cosas, hemos sido nuevos ricos, y hace falta dar foco rápidamente al señor que tiene la máquina del dinero o al que le debemos dinero y decirle: «Oiga, no se preocupe usted, que vamos a ordenar la casa, aunque hasta ahora no lo hemos hecho.»

Bueno, pues, se hace esta reforma porque han habido malos gobiernos, de todos los colores, de todos los partidos. Esta reforma..., no nos vendan ustedes, señores del PP y señores del PSOE, que son ustedes unos estadistas. No, ustedes han hecho mal las cosas, junto

con otros partidos, y ahora el remedio es reformar la Constitución como si fuera un decretazo de un gobierno. Esa es la consecuencia de treinta años de cachondeo, hablando claro, esa es la consecuencia. Más vale tarde que nunca, estoy de acuerdo que más vale tarde que nunca.

Por eso la forma de la reforma –valga la redundancia– no nos gusta. No es un decreto, lo he dicho antes, es una constitución, tiene que tener el aval de los ciudadanos españoles. Hay quien dice y defiende que no hace falta referéndum, porque es un tema menor, ¿eh?; limitar presupuestariamente lo que es la máxima de cualquier parlamento, ya sea nacional o autonómico, no tiene importancia. Hombre, ¡y tanta importancia que tiene! Es la razón de ser histórica de un parlamento: limitar o, en este caso, debatir los presupuestos anuales. Por tanto, sí que tiene importancia.

Y, como ya preguntaba también anteriormente –y comparto su opinión– la portavoz de Iniciativa, hombre, y en el momento político que nos encontramos, ¿ustedes creen que podemos decir que una reforma de la Constitución se puede hacer en quince días, sin contar con la gente, sin dar opinión a los ciudadanos, porque es que somos unos estadistas, los del PSOE y los del PP? No, esto solo hace que colaborar, esto colabora para que los ciudadanos no entiendan nada –no entiendan nada.

Por tanto, nosotros éramos partidarios de que se hubiera hecho –y lo lamentamos, y así lo pondremos– un referéndum. Un referéndum de ratificación en nuestro caso, porque nosotros somos partidarios de que haya un límite. Otros dirían: «No, mire, votaremos que no.» «Qué miedo», no, miedo no; son los ciudadanos españoles, soberanos, todos, que deciden si quieren autolimitarse sus presupuestos, y que sus representantes tengan un límite. Por tanto, no es un tema menor, como alguno intentaba decir, es un tema mayor, es un tema fundamental, de estado. Por lo tanto, sí que era necesario, y lamentamos ahora ya, porque no se puede forzar, ni mucho menos, lamentamos que no se haya hecho un referéndum.

Tercera cuestión: ¿esto es contra el autogobierno de Cataluña? Pues, mire, yo, si ustedes quieren que los ciudadanos de Cataluña se crean que el Banco Central Europeo, que la señora Merkel, que el señor Sarkozy y el mundo mundial tienen una cruzada contra Cataluña y por eso viene esta reforma, para quitarle autogobierno a Cataluña, a mí que me lo expliquen; yo alucino. Es alucinante..., yo no sé, hay gente que todavía se lo cree. ¿De verdad ustedes creen que esto viene por un ataque al autogobierno de Cataluña? Esto es un chiste de mal gusto. Esto viene porque en este país y en esta unión, que se llama Unión Europea, está la cosa muy mal, señores, como se dice coloquialmente; y como está muy mal se tiene que tomar medidas urgentes, incluso contra la voluntad muchas veces de los ciudadanos y de los dirigentes políticos. Esa es la realidad. Porque entonces podríamos decir que esto es un ataque contra la Comunidad de Madrid, esto es un ataque contra la Comunidad Valenciana, esto es un ataque contra Baleares... No, mire, esto es, en todo caso, ordenar la casa porque estaba hecha unos zorros. Eso es lo que hemos hecho con esta reforma, esa es la realidad.

Por tanto, nos oponemos a la forma, estamos de acuerdo en fijar ese techo, y después juzguemos también lo que se ha hecho. ¿Es una reforma clara, concisa, que fija un déficit en la Constitución? No, señores, que nadie se equivoque: son principios, demasiado ambiguos seguramente, para nuestro gusto, demasiado abiertos, con demasiadas excepciones. Porque esa es otra: estamos en un país en el que las leyes se cumplen depende quien gobierne, ¿eh?, y depende de lo que le interesa al que gobierna. Claro, y ahora aquí el Gobierno nos trae una ley de equilibrio presupuestario; como la respeten igual que las sentencias del Tribunal Supremo o la Constitución o el Estatuto, que dicen que ya no sirve, vamos apañados. Como este Gobierno respete igual la ley que va a aprobar como a las otras leyes vigentes o como en este caso a las sentencias, no nos va a servir de nada. Como los gobiernos de España respeten las leyes igual que se respetan..., y estos déficits que ya se fijaban en el Estatuto, que ya la Constitución, ya tiene directrices de estabilidad presupuestaria; de forma ambigua y abierta, cierto, pero las tiene. Por tanto, dice mucho también de la voluntad política, del respeto a la legalidad que tenemos. Esa es una de las dudas que tenemos desde Ciutadans. ¿Va a ser suficiente fijarlo por ley? Yo creo que no, yo creo que hace falta voluntad política, responsabilidad, cumplimiento de la ley, no hacer filibusterismo y no engañar con los números, que es básico. Miren cómo está Grecia por hacer virguerías con los números, por esconder las cuentas. Eso es básico, y, por muchas leyes que tuvieran, seguro que han acabado incumpléndolas. Por tanto, respeto a las leyes, seriedad y cumplimiento y desarrollo de esas normas.

Finalmente, en lo que se refiere al Parlamento catalán, nosotros desde Ciutadans creemos que la ley de estabilidad presupuestaria debe ser en desarrollo de la ley orgánica. Vamos a hacer por una vez –por lo menos desde que yo estoy en este Parlamento, y Ciutadans, hace cuatro años–, por una vez vamos a hacer las cosas en el orden adecuado. En vez de hacer leyes inconstitucionales, esperando que tengamos un conflicto con el Constitucional para que nos diga que lo hemos hecho mal, ¿por qué no esperamos a que se haga la ley orgánica, que creo que faltan unos cuantos meses, y con la ley orgánica desarrollamos en clave catalana, en el ámbito autonómico, en lo que haga falta, esa ley? ¿Por qué no hacemos las cosas bien hechas? ¿Por qué el Gobierno tiene que hacer una ley *a corre-cuita*, entrando una ley a última hora, rápido, para decir *ep!...?* (*Veus de fons.*) Sí, también se me escapan «catalanadas», sí. (*Rialles i remor de veus.*) ¿También les parece mal? Esto es increíble.

Nosotros lo que pedimos es que se cumpla ese orden lógico de las cosas, que es que se apruebe la ley orgánica y una vez aprobada la ley orgánica, se desarrolle la ley. Esto no es un enfrentamiento Cataluña-España, se han perdido parte del partido; esto no es un enfrentamiento Cataluña-España, ni Cataluña-Europa, ni España-Europa. Esto es algo que tiene que ir de la mano.

Y en eso, una reflexión última. Ayer el señor Mas decía «más Europa, más Cataluña», y venía a decir, con eso del Estatuto y de la Constitución, «menos Espa-

ña». Pues, lamento que el señor presidente no se dé cuenta de por dónde van..., en este caso, por dónde va el signo de los tiempos, por dónde va el camino hacia Europa. La Unión Europea no entiende que un autogobierno sea un fin en sí mismo. Los autogobiernos están al servicio de los ciudadanos. En este caso, la Unión –y en eso estoy de acuerdo con el señor Mas– acabará teniendo estados que cederán competencias, pero también parlamentos autonómicos que serán leales con la Unión Europea, que serán leales con el estado al que pertenecen, que cumplirán las leyes y se esperarán a desarrollar sus propias leyes de forma leal e institucional con el estado al que representan.

Y por tanto, señor Puig..., por tanto, aquí en Cataluña, lo que deben hacer ustedes como gobierno... –que hay mucho trabajo que hacer, mucho trabajo–, lo que deben hacer es esperar a que tengamos una ley para todas las administraciones y desarrollarla en lo que nos compete. Porque tener una ley para tener otro conflicto, igual les va muy bien a ustedes electoralmente, pero lo último que le hace falta a Cataluña y al conjunto de España es tener conflictos con el déficit presupuestario o con la interpretación.

A mí me parece que fijar un techo común para todas las instituciones españolas es bueno –es bueno. Y, a partir de ahí, que cada uno gobierne sus presupuestos...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...–vaig acabant, senyora presidenta–, els seus pressupostos..., vaig acabant dient que els seus pressupostos estaran lògicament aprovats en clau catalana, en seu parlamentària, amb les competències que tenim, però fent cas a la llei orgànica i a la reforma constitucional.

Prou de conflictes, anem a començar a fer les coses bé, que això no és un joc ni una broma, que tenim pràcticament intervingut l'Estat i tenim pràcticament intervingudes les finances de moltes entitats públiques.

S'ha acabat el joc, s'ha acabat la conya, s'ha acabat el conflicte i ara toca governar amb el que tenim, amb els ingressos i amb les despeses. I, per tant, aquesta reforma, si bé no estem d'acord amb la forma, si bé ens hagués agradat que estigués referendada pel poble espanyol, també creiem que la finalitat última, que és fixar un límit i un sostre, és convenient i necessària en un país, Espanya, que no ha sabut viure a l'alçada de les seves circumstàncies.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera, consellers, senyores i senyors diputats: el Parlament de Catalunya no pot ni podia estar aliè, ni al marge, ni fer veure com si plogués davant d'aquesta reforma expressés que s'ha produït de la Constitució espanyola. No en pot estar aliè, d'una banda, perquè l'afecta molt directament, la seva capacitat de decisió, i el Parlament no en pot estar aliè, perquè aquesta reforma expressés és el paradigma de moltes coses que estan passant i de moltes decisions que s'estan prenent d'un temps cap aquí, d'Espanya respecte a Catalunya, que l'afecten i la perjudiquen d'una manera notable.

Per això, i cercant més l'efectivitat que la notorietat, vam donar suport al fet que compareguessin els representants d'aquest Parlament al Senat, els que, en nom d'aquest Parlament, tenien veu i vot allà on es prenia la decisió d'aquesta reforma constitucional, també. I, des de Convergència i Unió, sempre vam dir que el Ple del Parlament s'havia de pronunciar al respecte. Altra cosa no s'entendria si creiem i defensem aquesta institució. I ho hem volgut fer la primera setmana habilitada per a celebració de plens a l'inici d'aquest període de sessions.

No hem donat allargues de sis mesos com es va trobar aquest grup parlamentari per part d'altres que ara critiquen o vénen amb segons quins retrets pel fet que s'hagi fet tres setmanes després. Sis mesos ens van fer esperar quan vam voler sol·licitar un ple monogràfic per parlar d'un altre tema, precisament, de rabiosa actualitat com l'acord de finançament del tripartit. Ens van dir: «Quan estigui fet, llavors en parlarem.» Jo els demanaria, als que s'han queixat de la tardança d'aquest Ple, que els aniria bé, que, almenys la coherència fos un criteri, no acumulin tanta coherència i mirin de gastar-ne almenys una mica: entre quatre setmanes i sis mesos hi ha un gran diferencial com perquè ens vinguin amb segons quins retrets o segons quines exigències.

Però anem al tema: aquesta reforma de la constitució, com deia, és el paradigma de moltes coses. En primer lloc, del que ha passat aquests anys a l'Estat espanyol en la gestió de la crisi econòmica i del perquè estem com estem. Durant els més de tres anys que portem instal·lats a la crisi, els mercats, els analistes, els organismes internacionals han reclamat d'Espanya adoptar importants mesures i reformes encaminades a tornar la confiança al món econòmic. Tot ha estat inútil. Entre el PSOE i el PP han estat incapaços de posar-se d'acord en res, ni en les pensions, ni en la reforma laboral, ni en la política fiscal, etcètera. La raó d'estat no era suficient, i tots els moments delicats que s'han travessat s'havien de salvar pensant i refiant-se de la responsabilitat de Convergència i Unió. Incapaços d'arribar a acords en cap reforma important PP i PSOE, fins a l'extrem que aquesta reforma constitucional és el més clar exemple de fins a quin punt havien frivoltitzat sobre el tema per a les seves lluites partidistes al marge de la greu situació econòmica que s'anava accentuant. I per això estem com estem. Només cal recordar una cosa: el president del Partit Popular, el senyor Rajoy, al juny del 2010 va proposar una reforma de la consti-

tució per incloure-hi els principis d'estabilitat pressupostària. La iniciativa va rebre una allau de crítiques, però sobretot de rialles –de riallades–, de les files del Partit Socialista i del Govern socialista, especialment d'un senyor que era ministre de l'Interior i vicepresident del Govern, el senyor Alfredo Pérez Rubalcaba, que irònicament va qualificar la iniciativa..., diu: «Això és una idea genial, i demanaria als populars que intentessin per una vegada dir alguna cosa útil.» Ara, quatre-cents dies després, el senyor Rubalcaba qualifica aquesta reforma de «molt important, molt transcendental i molt necessària».

És clar, amb aquests antecedents de tanta coherència i gran credibilitat, si hi sumem, per una banda, les afirmacions d'aquests dies dels signants de la reforma, presumint de l'acord constitucional, fent ostentació que Espanya, només per això, per aquesta reforma, és el país que més es compromet amb els objectius d'estabilitat pressupostària, i que cap país fa això a Europa..., si hi sumem això, i, per l'altra, hi sumem el fet que els resultats positius per a la confiança, l'estabilitat i el futur de la credibilitat d'Espanya que anunciaven no s'han vist per enlloc, perquè la senyal que es volia donar als mercats s'ha perdut en la immensitat del magma de les finances mundials...; per tot això, la suma de tot això, queda clar que aquesta reforma també és la manera clara i la demostració d'aquesta política d'estètica, d'improvisació, de seguidisme, i, si em permeten, de fanfarronada de nou ric, amb la qual s'ha gestionat l'Estat durant els darrers anys. I així anem i així estem.

Una reforma que vol dir tot això, i que també és l'exemple d'aquesta pretensió cada cop, si m'ho permeten, més descarada i poc dissimulada de treballar i de traslladar la responsabilitat del dèficit, del seu volum, a les comunitats autònomes, per derivar i centrifugar el resultat del dèficit generat per l'Estat, per irresponsabilitat o per incompetència cap a les comunitats autònomes. Aquells que han portat les finances públiques del país al llindar del precipici, allà i aquí, ara s'erigeixen en un «ara us ensenyarem com es fan les coses i ara us direm què heu de fer i què podeu fer».

Aquesta reforma, per tant, sembla més aviat un joc dels disbarats i dels despropòsits. A Catalunya ho sabem, ho veiem, ho vivim i ho patim. Catalunya està absolutament compromesa amb la reducció i la lluita contra el dèficit. I això no és així perquè ho digui el Govern o perquè ho digui el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Això és així perquè ho diuen i ho reconeixen les més altes instàncies europees. Problemes de confiança, de seriositat, de rigor, de coratge i de compromís ingent en la reducció del dèficit, no els té Catalunya, els té més aviat l'Estat espanyol per la manera com ha gestionat això durant els darrers quatre anys, per haver actuat més per la comoditat que per responsabilitat, a la inversa del que fa el Govern català. Per tant, segons quines lliçons nosaltres no les admetem.

Senyor Iceta, jo no sé si amb tot el que ha dit si la ce del PSC vol dir «Catalunya» o vol dir «convertos»; ce de «credibilitat» segur que no. Perquè clar, és una llàstima –és una llàstima– que aquesta preocupació i devoció per l'estabilitat pressupostària, que ha fet vostè ex-

prés aquí, els hagi agafat un cop vostès ja hagin acabat d'enfonsar les finances de la Generalitat de Catalunya. (*Veus de fons.*) *Otro gallo cantaría*, vostè ens parlava –vostè ens parlava– de cocodrils, jo li diria *otro gallo cantaría* si aquesta preocupació l'haguessin tinguda bastants mesos abans.

Almenys, a Iniciativa ha quedat clar que això de l'estabilitat no els preocupa. Això ha quedat clar, i així ho han... (*Veus de fons.*) Vostè ha deixat clar que a vostès, sempre..., això de l'estabilitat pressupostària no els preocupa. Els recursos públics plouen del cel, es pot gastar tant com vulgui i ja està; almenys vostès no se n'amaguen. Però, per part del PSC és una llàstima que aquesta preocupació per l'estabilitat els hagi agafat un cop vostès han fet un cràter a les finances de la Generalitat, com deia el president. Més compromís i més coratge que aquest Govern per reduir el dèficit i estabilitzar les finances, ningú. I no són paraules, sinó que són fets, i aquests dies n'hem estat discutint i molt.

Però anem al tema de veritat, de la reforma exprés de la Constitució; anem al moll de l'os. Aquesta és una reforma que vol empetitir i condicionar la capacitat de decisió d'aquest Parlament, i és la prova de moltes coses que estan passant, com deia, i de moltes decisions que s'estan prenent d'un temps cap aquí, d'Espanya vers Catalunya, i que l'afecten i la perjudiquen.

Un dels anomenats «pares de la constitució» ho definia i ho sintetitzava molt bé, amb l'autoritat moral que li dona haver estat testimoni i protagonista directe del procés constituent de l'any 78. Deia i escrivia no fa massa en Miquel Roca –diu–: «Ara, satisfer els mercats val per canviar la Constitució sense comptar amb ningú, i tornant a la millor tradició del *trágala*. Per salvar l'economia del país? Ni parlar-ne, simplement aprofitar el moment per recentralitzar Espanya i tornar a l'uniformisme homogeneitzador que la Constitució va pretendre superar.»

Per tant, no ens distraiem, la gravetat o la necessitat o la naturalesa d'aquesta reforma exprés constitucional no és la lluita efectiva contra el dèficit, és la gran oportunitat per allò de, amb l'excusa de l'economia, «retallem l'autonomia». És l'exemple d'aquesta cursa d'un temps cap aquí, de recentralització. I és també l'exemple que, quan PSOE i PP pacten, Catalunya rep. Avui ha estat absolutament entranyable aquest nuviatge i aquest festeig entre el PP i el PSOE. No es posaran d'acord per fer un pacte d'estat per a grans reformes que reflotin el país econòmicament. No ho faran, no ho han fet quatre anys. Ara, per retallar l'autogovern de Catalunya, per recentralitzar, PSOE i PP són capaços de posar-se d'acord, des del mòbil, en ple mes d'agost, en un plis-plas.

Però, senyores i senyors diputats, també, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, volem advertir que les conseqüències d'aquesta reforma són de gran calat. Perquè encara que portes enfora, cap als mercats i cap a Europa és pura estètica i per si mateixa ineficaç i els veuen venir d'un hora lluny, no hi ha dubte que de portes endins trenca moltes coses i marca definitivament un abans i un després en les relacions Catalunya-Espanya, per si algú en tenia algun dubte.

Aquí ja no es tracta d'un paradigma constitucional. Aquí és la cirereta o la gota que fa vessar el got. Com vam dir en la comissió, nosaltres rebutgem aquesta reforma perquè falla estrepitosament en el fons i en la forma, en la forma i en el fons. En la forma per precipitada i per excloent, trencant allò que tant valor li va donar la Constitució del 78, i que era l'esforç rere esforç per incloure el màxim de consensos i, sobretot, de sensibilitats. Ara s'ho han fet entre dos a corre-cuita, amb el missatge aquell de «si us agrada bé i, si no, també». I falla en la forma per haver exclòs en el procés de manera volguda allò que va ser un dels grans temes, per no dir el gran tema, del procés constituent de l'any 78, i que era trobar cabuda, encaix, amb més o menys fortuna, al que eren les reivindicacions de poders polítics per part dels fets nacionals de Catalunya i Euskadi. Aquesta reforma és l'antítesi del procés constituent de l'any 78, que tant i tant alabaven i posaven en valor. I que per això deien que era intocable, invulnerable ni que fos per aproximació. Ara vostès han potinejat un text que durant trenta anys elevaven a la categoria de *sacro sanctorum*, ara se'ls ha vist massa el llautó.

El mes de maig de l'any 2010, el Govern espanyol es veu obligat a dur a terme reformes per afrontar la crisi. I, en aquells moments, Convergència i Unió, que estava a l'oposició a Catalunya i que estava a l'oposició a Espanya, tot i això, va acceptar donar suport al Govern espanyol perquè l'Estat pogués tirar endavant i no caure en el caos, i només nosaltres vam donar-hi suport, cap altre partit. On eren aquells que després sempre es posen el nom d'Espanya a la boca? No hi eren, aquells. En trenta anys no hi ha hagut ni un sol tema que sigui transcendent a nivell de l'Estat en què Convergència i Unió no hi hagi estat per tirar endavant. Però ara arriba l'estiu del 2011, i reforma de la Constitució exprés, i malgrat que nosaltres vam salvar els mobles al Govern i a l'Estat, en general, només un any enrere, tiren endavant pel dret la reforma PSOE i PP i ni tan sols truquen i avisen.

Per això, arribem a la conclusió: això només ho fan aquells que s'han acostumat a manar i que creuen, des de la supèrbia, que només ells tenen la potestat per prendre segons quines decisions i els altres només han d'oïr. Ho sento, però això en un estat ordenat no hi cap.

I falla aquesta reforma perquè s'ha fet al marge i d'esquenes a la gent, i això ja és fons i forma. En un moment en què hi ha un clam absolutament transversal de major radicalitat democràtica, d'aprofundiment en els valors democràtics, de major participació i consulta ciutadana, vostès, PP i PSOE, fan una reforma de la llei de lleis i ho fan d'esquenes a la gent, sense donar-los ni veu ni vot. Un altre mite de la Constitució que s'enfonsa: el del suport popular.

I falla en el fons perquè, indubtablement, afecta l'autogovern de Catalunya i obre la porta a condicionar directament la capacitat de decisió d'aquest Parlament. Una reforma que empeteix aquest Parlament i la seva capacitat de decisió. Aquesta reforma, s'ho mirin com s'ho mirin, és un atac frontal a l'autonomia financera.

Segons l'Estatut d'autonomia de Catalunya, li correspon a la Generalitat establir els límits i les condicions

per assolir els objectius d'estabilitat pressupostària. Amb aquesta reforma, per si no en teníem prou, decapiten més encara allò que va votar i validar el poble de Catalunya.

I vostès avui, senyors del PSC, ens presenten propostes de resolució perquè el Govern de Catalunya defensi l'Estatut, eh?, que va votar el poble de Catalunya, i quan són allà el que fan és decapitar aquest Estatut que va votar el poble de Catalunya. Si en comptes de fer tant de PSOE a Catalunya fessin més de PSC a Madrid, d'una altra manera aniria, altres coses tindríem i no ens passarien aquestes coses. (*Remor de veus.*) Facin més de PSC a Madrid i no facin tant de PSOE aquí a Catalunya, perquè segurament que a tots ens anirà molt millor.

Per tant, una reforma constitucional amb la qual s'enfonsa el mite del suport popular, s'enfonsa el mite del consens i d'acollir les diferents sensibilitats i s'enfonsa el mite aquell d'aquell text que va trobar encaix a les reivindicacions polítiques dels fets nacionals de Catalunya i Euskadi. Entendran que ens en sentim moralment i políticament desvinculats, d'aquest text constitucional.

I deia que això era la gota que feia vessar el got. Mirin, la sentència del Tribunal Constitucional, una decisió política decorada jurídicament, a traç gruixut ens venia a dir: «Com vostès són i vostès volen ser, no hi caben. I fins aquí hem arribat.» Però és que ara, sense cap decoració jurídica, amb una decisió absolutament política i prou del PSOE i del PP, ens diuen: «Com vostès són i volen ser, no només no hi caben, sinó que a més a més han de recular.» I ens diuen: «I aquest procés de recular, el farem prescindint de vostès.» I aquest «vostès» no és Convergència i Unió, no és Esquerra Republicana, no és Iniciativa per Catalunya, no és el Partit Nacionalista Basc; aquest «prescindim de vostès» vol dir que a través d'aquests partits prescindim del que representa el desig de major autogovern de molts i molts ciutadans de Catalunya i Euskadi, al contrari del que va ser el gran èxit de la Constitució del 78.

Per això diem que, si la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut va «finiquitar» el procés constituent i la Transició espanyola, aquesta reforma l'enterra definitivament. Això de la Transició espanyola, del procés constituent, etcètera, això ja no dóna més de sí. Queda clar què vol Espanya i com ens vol Espanya. Com va dir el president de la Generalitat aquest dimarts, ens vol més petits, més perifèrics, més folklòrics, més regionals i menys nacionals.

I davant d'això què cal fer? Alguns opten per la resignació, altres per la contemplació; el que és pitjor, alguns pel servilisme, que ja és prou trist. Nosaltres –i ho saben prou bé, i aquesta reforma ens dóna la raó– hem iniciat i hem optat per iniciar un nou camí: el de la transició nacional cap al dret a decidir. Una transició nacional amb l'únic límit de la democràcia, que vol dir la voluntat majoritària del poble de Catalunya. Un nou camí amb passos fermes i sòlids, no deixant-nos tampoc arrossegar per allò que et corre més el cap que les cames, perquè llavors pots caure i prendre mal. No un

camí generador de frustracions, un camí, ho repeteixo, amb passos fermes i sòlids, que té com a fil conductor el «som una nació, nosaltres decidim». O, dit d'una altra manera, si volen, més col·loquial: «Ara nosaltres, Catalunya, a la nostra», que ja toca, i més després d'haver pagat tant i tant per avançar en termes de compromís polític des de Catalunya i sobretot el catalanisme polític, des de fa més de cent anys, en la modernització, en l'europeïtzació i en la democratització d'Espanya. Pensava el catalanisme polític que a Espanya, com més democràtica, més moderna i més europea fos, més hi podríem ser com hi volem ser, i els fets demostren que no és així, sinó tot el contrari. I aquesta reforma constitucional justament n'és el súmmum.

El que potser alguns obvien –perquè també quedi clar, però tampoc fer-ho tràgic– o no recorden és que Catalunya és una nació mil·lenària, que es va forjar centenars d'anys abans que aquesta Constitució. Catalunya no neix amb la Constitució espanyola, i per això Catalunya i la nació catalana viuran i avançaran nacionalment malgrat el sentit, els canvis i les interpretacions que li vulguin donar a aquesta Constitució. I això alguns ho haurien de tenir present, malgrat els objectius d'aquesta reforma constitucional.

I acabo, presidenta. I acabo com vaig acabar a la comissió en què van comparèixer els senadors i les senadores, perquè crec sincerament que sintetitza molt bé el que avui parlem i quins són el sentit i el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Ho vaig fer, no casualment, parafrasejant un president de la Generalitat, i vaig dir: «Hi ha molta gent compromesa a enfortir Europa, el seu progrés i el seu benestar, i nosaltres també, els primers. Hi ha molta gent i moltes institucions a Europa compromeses amb la reducció dels dèficits públics i la sostenibilitat de les fi-

nances públiques, i nosaltres també, els primers, amb fets i amb paraules. Hi ha molta gent i moltes institucions a Europa compromeses amb polítiques d'austeritat, de rigor, de serietat, i nosaltres també, els primers, amb fets i amb paraules. Però per defensar Catalunya, per defensar el seu autogovern, només hi som els catalans i les institucions catalanes.» I per això actuem en conseqüència, rebutgem aquesta reforma constitucional i convidem tota la cambra a fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, acabat el debat, els recordo la tramitació de les propostes de resolució subsegüents al debat.

El termini per presentar les propostes de resolució és de mitja hora a partir del moment en què acabi aquest Ple; per tant, sobre les nou. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà en cinc minuts. El termini per presentar les propostes transaccionals serà demà, divendres, de nou a dos quarts de deu. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà cinc, deu minuts després, de tal manera que a les deu del matí aproximadament seria el debat i la votació de les propostes. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i vuit minuts.